

1001 ROMAN

SAYI: 5

15 KURUŞ

1001 ROMAN

SAHİBİ VE UMUM
NESRİYAT MÜDÜRÜ:
TANŞİN DEMİRAY

YAZI VE TEKNİK
İŞLERİ SEKRETERİ:
SEDAT AKPINAR

Her Hafta Pazartesi Günlük
Çıkarılır Gençlik Mecmuası
ABONESİ:

Altı aylığı 26 sayı 399 kuruş.
Yıllığı 52 sayı 750 kuruş.

ADRES:
Ankara Cad. No. 36 — İstanbul
Telefon: 23714

Çıkarılan: TÜRKİYE YAYINEVİ
Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

İÇİNDEKİLER :

SİNEMA AKTÜALİTESİ

Haberler

ÜÇÜZLÜ MUAMMA

Roman

KARANLIK AĞAÇLAR

Hikâye

BUGÜNÜN HARİKALARI

Resimli Bilgi

ÇALINAN SAAT

Resimli Bilmece

JOHN GARFIELD

Portre

MÜNZEVİLER KÖŞKÜ

Film Hikâyesi

ORMANLAR HÂKİMİ

Resimli Roman

İNTİKAM

Hikâye

KARİKATÜR

27 Mayıs 1946

SİNEMA Aktüalitesi

Polis Hafiyesi

Başrollerini Alice Faye, Linda Darnell ve Dana Andrews'in oynadığı "Fallen Angel - Düşen Melek" filminde Charles Bickford polis hafiyesi rolünde oynuyor. Sanatkar artist rolünü tam oynayabilmek için günlerce evine yakın olan karakola giderek polislerin yaşayış ve çalışma tarzlarını etüd etmiştir. Charles bu filmde oynadığı polis hafiyesi rolünde hakikaten çok muvaffak oluyor.

Kadın Sarhoşlar

En fazla içki içen kadın yıldız Talullah Bankhead'dir. Bu kadın Amerika'da pek çok meşhur olmakla beraber henüz memleketimizde tanınmıyor. Gelecek sene memleketimizde onun büyük filmlerinden birçoğunu göreceğiz. Humphrey Bogart'ın şimdi ayrılmış bulunduğu üçüncü karısı Mayo Methot da çok içki içer. 1937 de ölen meşhur platin saçlı yıldız Jean Horlow'un ölümüne haddinden fazla içki kullanması sebep olmuştur.

Balık Avı

Van Johnson, Lucille Ball'ın kocası Desi Arnay, Richard Quine bir kotraya binerek Hollywood yakınlarında Malibu sahillerine sü-

rekli balık avına çıkmışlardır.

Douglas Fairbanks Jr.

Amerikan Bahriyesinden terhis edilen Yarbay, Douglas Fairbanks Jr. RKO Radio stüdyolarında "The Strange Adventure of Sindband -

Sindband'ın Garip macerası" isimli bir denizcilik filmi çeviriyor. Renkli olarak çevrilen bu filmin diğer rollerinde Maureen O'Hara ve Walter Sleazak oynuyor.

Yeni Bir Film

Meşhur yıldızlardan Edward G. Robinson "The Stranger - Yabancı" isimli yeni bir filmde oynuyor. Eserin diğer rollerini Loretta Young ve Orson Welles oynuyor. Filmin rejisörlüğünü de Orson yapıyor.

ÜÇÜZLÜ MUAMMA?

ÇEVİREN:

VEDAT GALİP

Resimleyen: SURURİ

Jandarmalar uzaklaştı.
Kont, haydut reisine döndü:

— Peki, ne istiyorsunuz? diye sordu.

— Bir milyon frank.

— Bir milyon frank mı?

— Evet. Düşünün, siz ki malın değerini herkesten iyi bilirsiniz, bunu takdir etmelisiniz. Size onu rahat rahat satan bir adam bile sizden bu kadar para istemişti. Halbuki biz, ne kadar tehlikelere girdik çıktık, biliyorsunuz.

Kont, yine biraz düşündükten sonra:

— Peki, dedi. Tabloyu ne zaman vereceksiniz?

— Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi. Meselâ, yarın öğleyin. Saat tam onikide, burada... Buradan daha münasip yer olmaz, sanırım. Siz paraları alır gelirsiniz, ben de elimde o küçük, daha doğrusu büyük paketle gelirim. Kabul mü?

Kont düşünceli:

— Öğleyin mi? dedi. Pek sıkboğaz etmeyin canım, durun biraz düşünmeye vakit kalsın.

— Pekâlâ, akşam olsun. Saat yedide, burada.

— Saat yedide burada.

Bu esnada Kont'un aklına Polis Hafiyesi Andre Brunel geldi. Hafiyе, yarın sabah gelecekti. Ona bu vaziyet dahilinde ne söyleyecekti? Olayı anlatsa ve bu suretle Reisi yakalatmıya teşebbüs etse, iki taraflı bir oyun oynamaz sayılmaz mıydı? Sonra, tablosunu elde etmek ümidini tekrar kaybetmiş olmayacak mıydı?

Evvellâ:

«Polis hafiyesine bir kere haydutları bulmak vazifesini veririm» diye düşündü. «Aksama kadar bulur tabloyu bana iade ederse ne âlâ, olmadı mı, ben gelirim, bir milyon frangı veririm, Reisten alırım tabloyu...»

«Fakat, adam polis hafiyesinin kasabaya geldiğinden haberdar olur da, randevusuna gelmiyecek olursa?» Evet. Bu da kabildi.

Kont'un bu düşüncelerini öteki âdeta okumustu. Tekrar etti:

— Yarın akşam, saat yedide, burada. Fakat, her ne olursa olsun, muhakkak geleceksiniz, değil mi?

— Muhakkak.

— Ben açık konuşmasını seven bir adamımdır, Kont. Yalnız geleceksiniz, yanınıza başkalarını alırsanız, iş bozulur. Anlıyor musunuz?

— Şüphesiz.

— Söz?

— Söz.

— İşi bu şekilde sıkıca sağlama bağlamak isteyişime hayret etmeyin, Kont. Ben de iyi veya kötü, bir meslek sahibiyim. Meslek hayatında daima açık konuşmak ve arada sırada namuslu bir şekilde hareket etmek lâzımdır. Size nasıl, yarın akşam buraya geleceğime ve tablonuzu getireceğime dair söz veriyorsam, sizden de aynı şekilde söz almak isterim.

Kont, artık Reisle pek samimi olmuştu. Korkusu gitmişti. Birkaç dakika evvel cesaret edemediği birşeyi sordu:

— Fikirlerinizin doğruluğunu tasdik ediyorum, dedi. Fakat zihnimi kurcalayan birşeyi sormak istiyorum. Tablomu sizin kaldırdığınızı, yani şimdi onun sizin elinizde bulunduğunu bana ispat edebilir misiniz?

Görünüşte bu, hayli garip bir soru idi: Bir hırsızdan, hırsızlığın kendisi tarafından yapıldığını ispat edilmesi isteniyordu.

Haydut reisi, minareyi çalmak için kılıfını evvelden hazırlamış bir kimseye benziyordu. Derhal cebinden cüzdanını çıkardı ve içinden iki küçük fotoğraf çekti. Kont'a doğru fotoğraftı, üzerine cep feneri ile ışık tutarak:

— Bakın! dedi.

Kont, hayretle gözlerini resimlere yaklaştıracak baktı. Sonra:

— Benim tablo! diye mırıldandı.

— Evet, sizin tablo!

— Fakat yanındaki o şey ne?

— Bir otomobil lâstığı.

— Demek o canım tabloyu bir garaja astınız?

— Muvakkaten: En emin bir yer olduğu için. Şimdi inandınız mı tablonuzun ben-de olduğuna?

— Evet.

— Fakat yarın akşam sizde olacak.

— Bir soru daha.

— Buyurun?

— Tabloyu madem bana iade etmek, yani satmak istiyorsunuz, niçin daha evvel gelmediniz? Aradan altı ay geçti.

— Doğru. Fakat maksadım Ezik Kol'u kurtarmaktı. Muhakeme bitip, karar alınmaya kadar beklemeyi tercih ettim. Çünkü meseleyi etraflıca aydınlatamayacakları için, onu ölüme mahkûm edemeyeceklerini düşünüyordum. Herşeye rağmen idama

mahkûm edileceğini bilseydim, daha evvel gelirdim. emin olun. Muhakemenin sonunu bekledim ve Ezik Kol, mahkeme tarafından idama mahkûm edilmekle beraber, kendini kurtarmıya muvafak oldu.

Haydut, resimleri alıp tekrar cüzdanına koymak üzere elini uzatmıştı. Fakat Kont, elinden oynacağı alınmak istenen bir çocuk tavrı ile onları geri çekti. O zaman Reis:

— Sizde mi kalmasını istiyorsunuz? dedi. Kalsın. Artık konuşacak başka birşeyimiz kalmadı, değil mi? Hadi Allahaismarladık.

Reis, şapkasını çıkardı. Onun bu hareketine, Kont da şapkasını çıkararak selâm vermekle karşılık verdi.

IIX

NE OLURSA OLSUN...

Kont'un o gece gözüne uykı girmedii. Zihninde ihtilâl-ler kopuyor, bu fikir kargaşalığı içinde zavallı adam deli olacak hale geliyordu. Bil-

hassa iki cümle vardı ki, zihnini işgal ediyordu:

«Ne olursa olsun, saat yedide buraya geleceksiniz.»

«Saat 9.10 da oradayım.»

Bunlardan biri haydut reisinin, diğeri de polis hafiyesinin sözü idi. Birbirine ne zid iki insan! Halbuki Kont bunlardan ikisine de söz vermiş bulunuyordu. Hele haydut reisi ile âdetâ bir anlaşma imzalamıştı. O, yani vaktile Fransa'nın başında, büyük mevkilere sahip bir aileye mensup olan Kont, bir haydutla sözleşmişti!

Böyle bir söz vermiş bulunurken, polis hafiyesinin karşısına nasıl çıkacaktı? Âdetâ iki yüzlü bir oyun oynar vaziyette değil mi idi? Andre Brunel, bütün bu işlerin elebaşısını aramak için kafa yorar, zihin patlatırken onun aranılan adamla gizli bir randevusu bulunacak ve bunu kimseye söylemeyecekti.

Yoksa söyleyecek mi idi? Fakat o zaman polis hafiyesi ne derdi? Bunu söylemesinin haydudu ele geçirmeye kâfi geleceğini bilse bile, cesaret edemeyecekti. Söz vermiş de-

ğil mi idi?

Hulâsa, Kont bu fikirler arasında çarpışarak sabahı zor etti. Şafak atarken giymeye başladı ve tiren 9.10 da gelecek olduğu halde, Kont saat 8 buçukta garda idi.

Vakit, garın beton zemini, üzerindeki sinirli adımlarla çiğnendiği halde geçmek bilmiyordu.

Tiren nihayet geldi. Yollar çıktılar. İçlerinden kursuni pardesülü, orta boylu, otuzbeş yaşlarında genç bir adam, elinde küçük bir çanta, etrafına bakınarak ilerlemeğe başladı. Garda yolcusunu ve bekleyenini arayan bir Kont'la bir de bu adam vardı.

Birbirlerine doğru yaklaşılar. Kursuni pardesülü adam:

— Monselles Kontu ile müşerref oluyorum zannedirim? dedi.

— Evet efendim.

— Bendeniz Andre Brunel. Birbirlerinin ellerini sıkıtlar.

Kont büyük bir hayretle: — Teklifimi kabul edip geldiğiniz için çok memnu-

Birbirlerine doğru yaklaşılar. Kursuni pardesülü adam :

Kursuni pardesü, orta boylu, otuzbeş yaşlarında genc bir adam..

num, size hassaten teşekkür etmek isterim, dedi.

Genç polis hafiyesi cevap verdi:

— Estağfurullah, efendim. Siz çağırmasaydınız da ben gelecektim. Fransa'ya evvelsi gün geldim. Gazetelerde olayı okudum. Son derece merakımı çekti. Daha evvelki gazeteleri buldurdum, cinayetin vukua geldiği günlere ait bütün yazıları gözden geçirdim. Hulâsa, bu işin esrarını çözmek için çalışmaya karar verdim.

Kont, misafirine hayran ve biraz da şaşkın bir nazarla bakarak:

— Affedersiniz, dedi. Belki bunu sormam biraz tuhaf kaçacak. Fakat merak ettim: Ben sizi tebdlî kıyafet ederek gelecek zannettim. Halbuki...

Andre Brunel gülümsedi:

— Hakkınız var, dedi. Ben de öyle yapmayı tercih ederdim. Fakat, benim buraya geleceğimi duymıyan kalmamış ki!

— Yok canım?

— Evet. Bütün gazeteler bahsediyor.

— Fakat, kabil değil... nasıl olur? Benim sizi davet ettiğimi avukatımdan başka kimse bilmiyor.

— Demek ki onun bilmesi, Mısır'daki Sağır Sultanın bilmesi için kafi imiş... Herhalde meslektaşlarından birine söyledi, o da ötekine..derken herkes duydu. Herhalde bu arada sizin, daha doğrusu, bu dakikadan itibaren müşterek düşmanlarımız da duymuş olacak. Fakat.. neniz var? Rahatsız mısınız Kont?

Polis hafiyesi, Kont'un geçirdiği buhranları farketmiş gibiydi, fakat zavallı adamın beynini altüst eden düşünceleri tabii keşfedemiyordu. Nasıl keşfedebilirdi? Onun, hiç şüphe etmeden «sizin düşmanlarınız» dediği kimselerin reisi ile Kont, âdeta gizli bir dost halinde idi.

Kont gizliyemediği bir üzüntü ile:

— Hayır, birşeyim yok... Haber pek tuhafıma gitti de... Diye mırıldandı.

Andre Brunel, şatoya gitmeden evvel, hazır şehirde iken, hapishaneyi de görmek istediğini söyledi. Sonra gülmüşyarek ilâve etti:

— Tahkikata kuyruğundan başlıyorum diye sakın alay etmeyin, Kont. Fakat, nasıl olsa hapishaneyi bir kere görmek lâzım gelecek. Onun için, vakit kaybetmektense, burada iken önce oraya gideyim. Zaten zihnimde meselelerin hâline yarayacak bazı fikirler var, onları takik etmek istiyorum.

Kont'un otomobili, hapishane yolunu tuttu. Geçerken adliyeye de uğradılar ve sivil komiser Şişua'yı da otomobillerine aldılar.

Polis, yeni misafirlerine bütün bildiklerini ve olayın o zamana kadar olan tahkikat kısmını anlattı. Müdürle kapıcı da polis hafiyesinin sorularına uzun uzadıya cevap vermişlerdi.

Andre Brunel:

— İlk evvelâ halledilecek nokta, otomobilin kornasının işitilmesi ile, kapının açılması arasında geçen bir dakikalık zaman zarfında otomobilin ne olduğunu, dedi.

— İşte, asıl mesele bu! Bunu bir türlü halledemiyoruz. Biraz evvel yine bunu düşündüyordum. Otomobilin ortadan kaybolması için bir tek imkân var ki, o da pek tuhaf, hattâ gülünç!

Polis hafiyesi alâka gösterdi:

— Söyleyin, dedi. Hakikat, bazan gülünç ve tuhaf şeylerin arkasında saklıdır. Ekseriya aklın kabul etmeyeceği faraziyeleri ele alarak birçok muammaları halletmişimdir.

Mersier, bu sözlerden cesaret bularak:

— Vallahi, dedi. Gülünç ama, düşündüğüm şu: Otomobilin kaybolabilmesi için, ancak, karşımızdaki konserve fabrikasından bir vincin uzanması ve hop! Otomobili bir anda tutup kaldırarak, içeri alması lâzım. Başka türlü kabil değil...

İddia pek gülünç olmakla beraber, kimse gülmedi. Fakat hapishane müdürü, sözlerine bunu sadece bir şaka olsun diye kattığını söyledi.

Polis hafiyesi:

— Kabil, dedi. Çünkü da-ima, olmyacak gibi görünen şeyler üzerinde durmalıyız. Meselâ, otomobilin, bir dakika içinde sokağın diğer ucuna kadar gitmesi kabil değildir, diyorsunuz, değil mi?

— Kabil değildir...

— Peki, hapishanenin kapısından, yolun Güzel Orman'a giden nihayeti arasında ne kadar bir mesafe vardır?

— Bir kilometre.

— Güzel! Buraya bir dakikada gitmek tabii kabil değil. Fakat acaba yolun öteki ucuna gidilemez mi?

— Yani, geldiği sokağın başına mı?

— Evet.

— İşte, bunu düşünmedikti.

— Halbuki bu, pekâlâ kabil. Hattâ bunun için, oto-

mobil, arkaya dönme manevrası yapmaya bile lüzüm görmemiştir ve geri geri gitmiştir. Ne kadar yavaş gitmiş olsa, zannedirim ki yine, hapishanenin kapısı ile köşebaşı arasındaki mesafeyi bir dakika içinde alır.

— Demek ki...

— Şoför, hapishanenin önüne gelmeden evvel öldürülmüştür.

— O halde, hapishanenin önüne gelmekte ne mâna vardır?

— Gelirken nazarları üzerine çekmemek için. Adliye'den çıktığı ve içinde meşhur bir katilin bulunduğu bilinen bir otomobilin, hapishanenin yolundan başka bir istikamet tuttuğu görülünce, elbette şüpheyi çekermi. Halbuki hapishaneye gelen ve içiri boşalttığı zannedilen bir otomobilin, akşam üzeri başka bir sokağa girmesi, tabii karşılanabilir.

— O halde, şoför ve muhafız nasıl öldürüldü?

Polis hafiyesi, hapishane müdürünün bu sorusuna şu cevabı verdi:

— Bunu sonra öğreneceğiz. Şimdilik izahatınıza teşekkür ederim.

★

Kont ve misafiri, otomobille şatonun yolunu tutmuşlardı. Polis hafiyesi memnun görünüyordu:

— Zihnimde, tahkikatıma yarayacak ipuçları tasarlıyo-

rum, diyordu. Şatoyu da biraz gözden geçirdikten sonra çalışmaya başlayabilirim.

Kont bu «çalışma» sözünden pek birşey anıyamamıştı:

— Ne gibi çalışma? diye sordu.

— Düşünmek.. saatlerce, hattâ günlerce, uzun uzun düşünmek.

O dakikada Andre Brunel, Kont'un yüzüne baksaydı, bu ihtiyar çehrenin sarardığını görür ve yine:

«Neniz var?» diye sorardı.

Hakikaten, Kont yine o akşamki randevusunu hatırlamıştı. Demek ki polis hafiyesi, tahkikatını bir, iki saat içinde bitiremeyecekti? Halbuki saat yedide...

Bir an için Kont, herşeyi olduğu gibi itiraf etmek ihtiyacını hissetti. Fakat sonra, kendini derhal tuttu. Kulaklarında Brunel'in ona:

«Ne! Demek siz katillerinizle ahabplık ediyorsunuz ha? Sonra da beni buraya kadar çağırdınız, benimle alay mı ediyorsunuz?» diye bağırdığını duyar gibi oluyordu.

Hayır! Haydutların reisi ile randevusu olduğunu söylemeyecekti. Ne olursa olsun.

★

— İşte yaklaştık. Şu karşıki beyaz bina.

Kont, otomobil bayırdan aşağı yavaş yavaş idare ederken, şatosunu gösteriyordu.

O sırada arkalarından bir otomobil homurtusu duyul-

du.

Kont, derhal otomobili sağa çekti ve arkadan gelene yol verdi. Bu, kurşuni, büyük bir otomobildi ve süratle geliyordu.

Bir bomba gibi fırlayan kurşuni otomobil, Kont'un otomobilinin yanına gelince, içinden bir adam doğruldu ve Kont'un otomobiliine ateş etti.

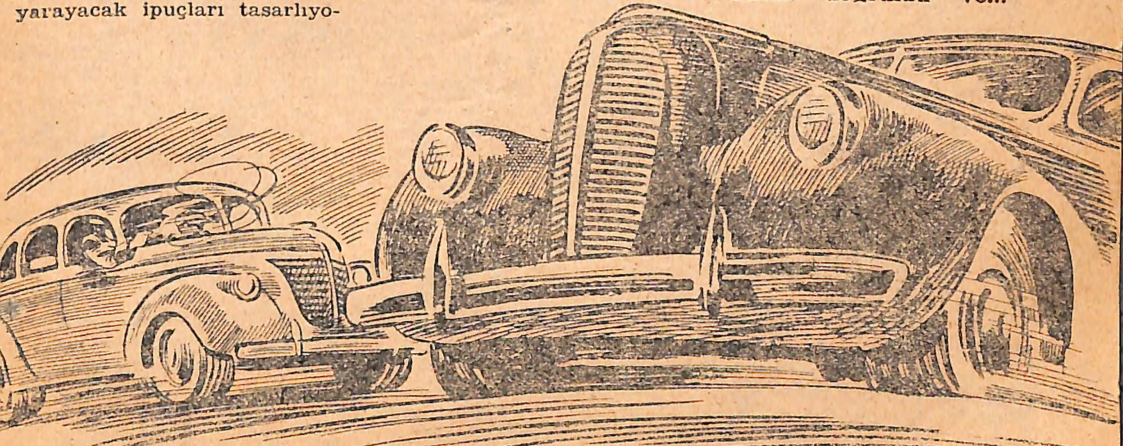
Kont, otomobili durdurdu. Kurşuni otomobil aynı süratle yoluna devam edip gözden kayboldu.

Polis hafiyesi yaralanmıştı.

Haydutlar, suikastlerinin yerini iyi hesaplamışlardı. Yüz metre kadar geride ve önlerinde birer dönemec vardı. Mütecaviz otomobilin ne arkasından, ne de önden görülmesi mümkün değildi. Hele ateşten sonra, haydutların arabası bir saniye içinde gözden kaybolmuştu.

Kont, ne yapacağını şaşırmış bir halde polis hafiyesinin üzerine eğildi. Andre Brunel, elini sol omuzuna kapatmış, pencerenin kenarına doğru devrilmmişti.

Bir bomba gibi fırlayan kurşuni otomobil, Kont'un otomobilinin yanına gelince, içinden bir adam doğruldu ve...

Yüzü acı bir tebessümle
gerilen polis hafiyesi:

— Vurulduğum dedi. Nişancı
işmişler...

XIII

Kont'un Verdiği Söz

Kont, arabadan atladı ve:
— İmdat! İmdat! diye ba-
ğırmağa başladı.

Fakat etrafta sesini işite-
cek kimse yoktu. Kasaba ise,
henüz uzaktaydı. Bunun üze-
rine, yaralıyı daha rahat bir
şekilde yerleştirdi, otomobile
tekrar bindi ve yavaş yavaş
hareket etti. Yaralının, sarsı-
larak rahatsız olmamasına
çalışıyordu.

Biraz sonra şatonun kapı-
sı önünde uşaklarına seslen-
di:

— Vinsent... Henri... O-
ğüst... Koşun! Gelin bana
yardım edin!.. Çabuk...

Uşakların üçü birden koş-
mağa geldiler ve otomobile
yatan genç adamı görünce,
hep bir ağızdan haykırdılar:

— Ne oldu, Kont? Kaza
mı?

— Kazadan daha beter.
Haydutlar ateş ettiler.

— Öldü mü?

— Ölmedi, çok şükür. Ya-
ralandı sadece. Henri, sen
çabuk bin otomobile, şehre
in. Bizim doktoru çağır. Çabuk
gelsin, anladın mı?

— Başüstüne efendim. Po-
lise de haber vereyim mi?

Kont, müteredditti. Polise
haber vermek lâzım mıydı?
Değil miydi? Ya polis hafiye-
si bunu istemiyorsa? Olabilir
ya, belki bu olayın duyulma-
masını tercih ederdi. Çünkü,
haydutların teşebbüslerinde
muvaffak olamadıklarını öğ-
renmemeleri, herhalde daha
iyi olurdu.

— Yok, dedi. Polise daha
haber vermiyelim. Hele Mis-
ter Brunel kendine gelsin, ba-
kalım ne diyecek?

Polis hafiyesini şatoda ken-
disine ayrılıp hazırlanan oda-
ya götürdüler. Soyup, yatağa
yatırdılar. Şimdi, doktor ge-
linceye kadar yarayı temizle-
mek, hiç olmazsa kanı dur-
durmak lâzımdı. Fakat bu

işi kim yapacaktı? Ve ne ya-
pacaklardı?

Kimi:

— Tentürdiyot, dedi.

Kimi:

— Oksijen, dedi.

Nihayet alkolde karar kıl-
dılar.

Yara temizlendikten sonra
da kan akmakta devam edi-
yordu. Bunun üzerine herke-
si bir telâş aldı. Oraya bura-
ya koşuyorlar, fakat şaş-
kınlıktan birşey yapamıyor-
lardı. Biraz daha sakin olan
Vinsent, nihayet pamuktan
bir tampon yapıp, yarayı ka-
pamayı akıl etti.

Biraz sonra doktor gelmiş-
ti. Yarayı açtı kurşunu çıkar-
dı, temizledi, sardı, bağladı.

Kont endişe ile:

— Durumu nasıl, doktor?
diye sordu.

— Hiç birşey yok. Kurşun
pek derine gitmemiş. Bir iki
gün yatar, birşey kalmaz.

— Bir iki gün mü?

— E, tabii değil mi ya?
Yoksa siz hemen şimdi kal-
kacağınızı mı zannediyordun-
uz? Fakat, siz... Sizin de
yüzünüzü sarı görüyorum...
Hattâ renginiz, hastaninkin-
den daha soluk, üzülmeyin
canım. Hadi bir bardak kon-
yak için de biraz canlanın.

Fakat Kontta canlanacak
hal nerede idi? Doktor:

«Bir iki gün...» diyordu.

Demek ki polis hafiyesi-
nin, bugün birşey yapabilme-
si ihtimali yoktu. Vakit öğle-
ye geliyordu. Halbuki akşam
saat yedide, haydut reisi ile
randevusu vardı. Brunel, işi o
zamana kadar halletseydi,
belki vaziyet değişirdi. Halle-
demiyeceğine göre, Kont'un,
verdiği sözü tutması ve re-
isle buluşmaya gitmesi lâzım
geliyordu.

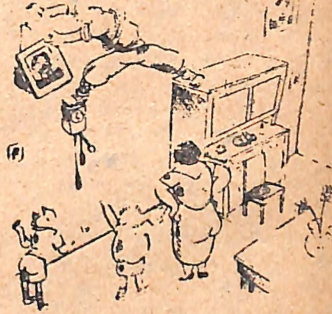
Kont, bunu düşündükçe
deli gibi oluyordu. Kendisi i-
çin hayatını tehlikeye koyan
şu genç polis hafiyesine kar-
şı bir alçaklık değil mi idi
bu? Adamı buraya kadar ça-
ğırması ve ona haydutları ya-
kalamak, tablosunu bulup or-
taya çıkarmak vazifesini ver-
mişti.

(Arkası var)

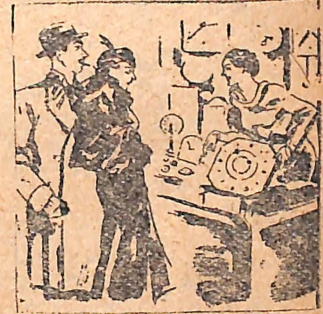
Karikatür

— Kadınlar, nihayet bu
mesleğe de el attilar...

Dağ sporcusu, resim asıyor.

— Bunlar son model saat-
lerimiz. Ne yelkovanı ve akre-
bi, ne de rakamları vardır.

— Zamanı nasıl gösterir?

— Santrale telefon eder,
öğrenirsiniz.

KARANLIK AĞAÇLAR

zumlu şeyleri almıştım. Ama havayı hesaba katmamışım.

— Her neyse, ben gideyim de size yiyecek birşeyler getireyim. Sigara içer misiniz?

Ev sahibi bir tabaka uzattı ve Denvers, sigarayı alırken tabakanın altın olduğunu

dolaşmış.

Çiftçi:

— Bin lira verseler, o evde bir gece bile kalmam; demişti. Ama Mr. Mid, bu tarafların yabancısı, hem de hayaletlere filân aldırma, inanmayan bir adam.

Birisi:

— Yapayalnız mı oturuyor? diye sormuştu.

— Yapayalnız. Konuşması tatlı, iyi bir adam ama, yüzünü pek gören olmaz. Karanlık Ağaçlar, epeyi uzaktır. Mr. Mid, içki de kullanmaz.

Meyhaneci:

— Bir zamanlar zengin, kalabak bir verdi; diye söz karışmıştı.

— Evet, Samuel Dakre'nin zamanında. Elli seneden fazla oluyor. Kardeşini bir av tüfeğiyle öldürmüş. Kadın yüzünden tabii...

Denvers, bütün bunları birasını içmek üzere oturduğu köşeden dinlemişti. Ve büyük bir meraka düştüğü halde, ağzını açıp bir tek kelime söylememişti. Konuşanların anlattıklarından, Karanlık Ağaçlar malikânesinin istikametini ve yerini öğrendikten sonra, tam aksi istikametine olan Lynvidney yolunu sormuş ve meyhaneden çıkarak sisli ve karanlık gecenin içinde gözden kaybolmuştu.

Faydalı şeyler öğrenmişti Bu ıssız, harap evi kirayla tutan Simon Mid, ihtiyar bir adammış, zenginmiş ve yapayalnız oturuyormuş Onun için Denvers, bu tenha yola geceleyin yiyecek kokusu alan bir fare, uzaktan bir leş kokusu alan bir karga gibi

ÇEVİREN :

NIHAL YEĞİNOBALI

Restmleyen : FİRUZ

Denvers, Karanlık Ağaçlar malikânesinin kapısında durdu ve gözleriyle etrafı araştırdı. Ev, epeyce uzaktaydı. Buruna yosun ve rutubet kokuları geliyordu. Karanlıkta düşse kalka ilerlerken, sise ve evde oturan adamın ihmalkârlığına lanet okuyordu.

Kapıyı, elinde fener tutan bir adam açtı. Denvers:

— Yolumu kaybettim galiba, dedi. Lynvidney'e gidecektim ama sis bastı. Hem çok da karanlık...

Kapıyı açan adam:

— Bu gece Lynvidney'e gidemezsiniz, dedi. İçeri girseniz daha iyi.

Kapıyı açtı. Denvers teşekkür ederek içeri girdi.

Adamın arkasından yürürken, etrafını keskin ve kurnaz gözlerle tetkik ediyordu.

Ev sahibi, onu sıcak bir odaya aldı. Oda, eski moda bir çiftliğin yemek odasını andırıyordu. Ocağın bir tarafında bir koltuk, karşı duvarın dibinde, büyük bir masa ve birkaç kaba tahta sandalye duruyordu.

Fakat ocağın iki tarafında, ekseri çiftlik binalarında bulunmayan birşey vardı: İki kitap rafı. Ev sahibi ocağa odun attıktan sonra:

— Ateşin başına oturun da, üstünüz başınız kurusun, dedi. Siste adamakıllı ısınmışsınız. Paltonuz da yok.

Denvers'e mülâyim, fakat dikkatli gözlerle bakıyordu.

Denvers hafifçe, mahcup güldü:

— Yürüyüşe çıkmıştım da, diye mırıldandı. Yanıma lü-

gördü.

— Teşekkür ederim, dedi. Sizi böyle rahatsız etmek istemezdim ama...

— Başka ne yapabiliirdiniz? Yolunuzu kaybetmişsiniz. Benim için sizi alakoyamak bir zevktir. Hem burarlarda biz misafirperverliğimizle tanınmışızdır. Ha, sahi, benim adım Mid Simon'dur.

— Benimki Denvers. Çok memnun oldum efendim.

Mid, onu bu sefer daha dikkatle süzdü ve dışarı çıktı.

Altmış yaşlarında düzgün, mülâyim yüzlü, çıplak kafalı bir adamdı ve dalgın mavi gözleri vardı. Denvers, Glovers Hollov'daki meyhanede, hem onun, hem de Karanlık Ağaçlar malikânesi hakkında garip şeyler işitmişti.

Denvers hapishaneden ıkalkı üç ay olmuştu. Elindeki para bitmek üzere idi. Tesadüfen Glover Hollov'daki meyhaneye girmiş ve orada gözlerini parlatan rivayetler duymuştu.

Meyhanede ihtiyar bir çiftçi, perili evlere dair hikâyeler anlatıyordu. Hele Karanlık Ağaçlar hakkında söyledikleri, dinleyicileri büyülemiş gibiydi. Bu tenha malikânede, altmış, yetmiş sene evvel ölen ve şimdi artık toprak olan adamların hayaletleri

çıkırmıştı

Mr Mid, odaya dönmüştü Elinde bir şişeyle iki bardak vardı :

— Size yemekten evvel i-
ginizi ısıtsın diye içecek bir-
şeyler getirdim Kendi kendi-
min açgısı olduğum için, e-
peyi beklemeniz lâzım gele-
cek

Denvers:

— Burada yapayalnız mı
oturuyorsunuz? diye sordu.
Zannedersem, Glovers Hor-
lov'daki meyhanede sizden ve
evinizden bahsediyorlardı.

Bardaklara içki boşaltan
Mr. Mid, Denvers'e yan göz-
le şöyle bir baktı. Sonra:

— Ekseri yalnızımdır, de-
di. Bazan da arkadaşlarımı
filân çağırıyorum. Demek Glo-
vers Horlov'da benden bah-
sediyorlardı ha! Evimde hort-
laklar dolıştığını da söyledil-
er mi?

Denvers, omuzlarını silkti:

— Köylülerin hurafeleri,
dedi. Ben de sizin gibi, böyle

şeylere hiç inanmam.

Mr. Mid, bir yemek tepsi-
si ile içeri girdi ve Denvers
yerken, tatlı tatlı konuşma-
ğa başladı. Denvers, hem
yemeklerin hem de kullanı-
lan malzemenin harikulâde-
liğine dikkat etti. Hepsı de,
her zaman, her yerde bulun-
mayan lüks yemeklerdi.

Denvers «Acaba Karanlık
Ağaçlardaki bu münzevi ha-
yata başlamazdan evvel Mid'-
in mesleği neydi?» diye dü-
şündü. Hal ve tavrından hiç
birşey anlıyamıyordu ki. İş-
ten çekilmiş bir banka mü-
dürü, bir sayılabileirdi.
Yahut da kendini okumağa
vermiş bir ilim ve fikir a-
damı. Raftaki bütün o kitap-
lar!.. Ev kaç odalıydı? Bü-
yük birşeydi, herhalde. Bir
zamanlar kalabalık ve zengin
bir yer olduğuna göre...

Denvers:

— Bu yakınlarda otel,
han gibi birşeyler var mı?
diye sordu.

Mr. Mid, piposunu yakı-
yordu. Kibritin alevi, dudak-
larındaki tatlı tebessümü ay-
dınlattı.

— Şu tepenin aşağısında
bir han var, diye cevap ver-
di. Ama geceyi burada geçir-
mek varken, ne diye hana
gidiyorsunuz?

Denvers :

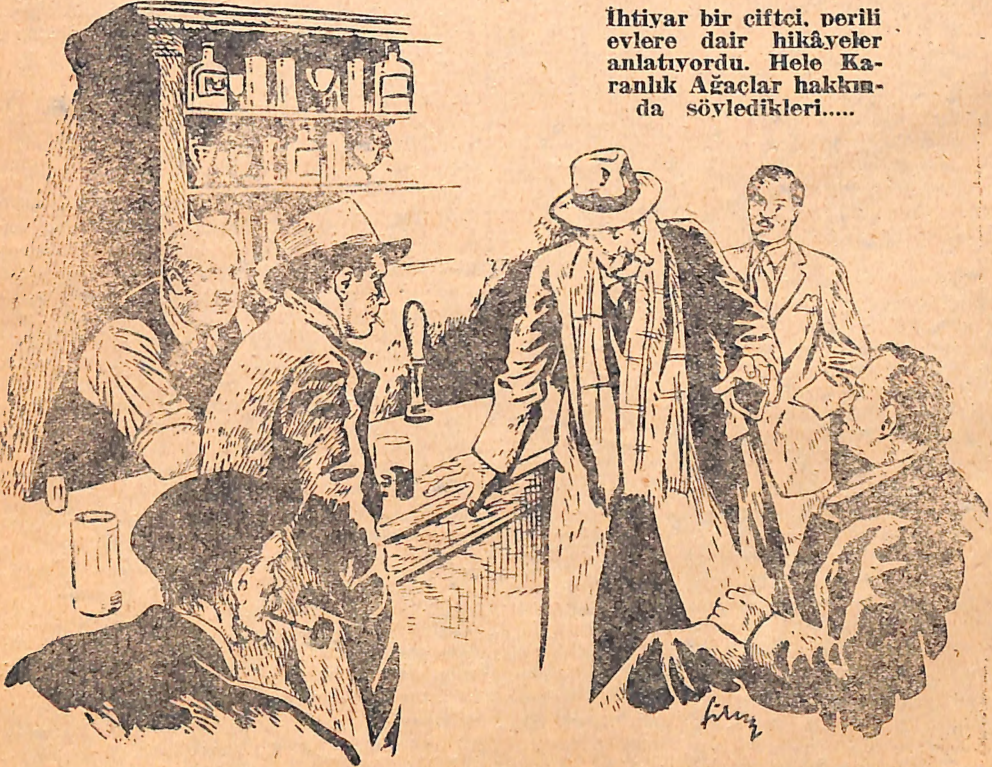
— Çok lütufkârsınız, de-
di. Ama sizi zahmete...

Ev sahibi elini salladı.
Denvers'in sözünü kesti:

— Rica ederim. Kahyor-
sunuz, şu halde. Kahve iç-
er misiniz? Gidip su getirmek
lâzım. Maalesef evde musluk
yok. Kuyuya gitmek lâzım.
Müsaadenizle.

Mr. Mid, odadan çıktığı
zaman, Denvers biraz bekle-
di, sonra ayağa kalktı ve her-
şeyi muayene ederek gezin-
meğe başladı. Odanın bir ka-
pısı koridora açılıyordu. O-
cağın karşı tarafında, her-
halde bir başka odaya açıl-
an bir kapı daha vardı.

İhtiyar bir çiftci, perili
evlere dair hikâyeler
anlatıyordu. Hele Ka-
ranlık Ağaçlar hakkın-
da söyledikleri....

Denvers, bu kapıyı muayene etti ve kilitleti olduğunu gördü. Sonra kapıya arkasını döndü, duvarda asılı olan pahalı ve güzel esvapları muayene etmeğe başladı. O anda bir ses duyarak sığırdı ve arkasına baktı.

Kilitli kapı, ağır ağır açıldı ve Denvers'in durduğu odaya bir adam girdi. Bu, uzun, dağınık kırsal, kalın kırsal bıyıklı bir adamdı. Kalın, intizamsız saçlarının altında soğuk, mavi gözleri vardı. Siyah pantolonun askıları aşağı sarkıyordu. Gömleğinin önü, beline kadar açıktı. Uykudan uyanmış gibi bir hali vardı ve bir elinde bir av tüfeği tutuyordu. Öbür eli, kapının tokmağına yapışmıştı. Vahşi bir sesle Denvers'e:

— Kardeşimi gördün mü? diye sordu. Kardeşim nerede?

Denvers, donmuş gibi durduğu yerde kaldı. Yutkunup duruyordu ve gözleri evlerinden uğramıştı. En nihayet dili çözüldü:

— Kahve almağa gitti, diye kekeleydi. Şey... Yani... Su almağa gitti... Kuyuya... Ben... ben yolumu kaybettim de...

Denvers, yutkundu. Sözlerinin gerisini getiremedi. Sanki boğazına bir yumruk tıkanmıştı. Kendini beyhude yere zorladı. Birşeyler söylemek, bu işte, burada bulunmasının hiç bir rolü ve hiç bir günahı olmadığını anlatmak istiyordu... Fakat bunu anlatacak, kendini temize çıkaracak ne sözleri ne de kuvveti bulamıyordu kendinde. Hareketsiz duruyor, büyümüş gözlerle bakıyordu.

Kapıdaki adam, sabırsızlık ifade eden bir homurtu çıkardı. Sonra bir daha arkasına bakmaksızın döndü ve odadan çıkıp gitti. Denvers, yalnız kalınca ocağın başına gidip durdu ve düşünmeğe başladı. O meyhanedeki sersember, Mr. Mid'in evde yapayalnız oturduğunu söylemişlerdi. Halbuki... Bir başkası da iki kardeşten ve bir av tüfeğinden bahsetmemiş miydi?..

Denvers, bir sigara yaktı sonra birden döndü.

— Size ne oldu diye merak etmeğe başlamıştım!..

Diye söze başladı. Fakat sözlerini tamamlıyamadı.

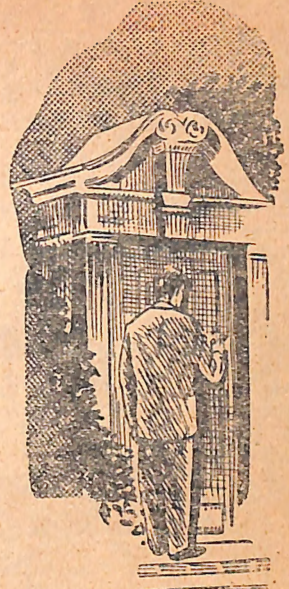
İçeri giren ev sahibi değil, elinde iki gümüş şamdan taşıyan tıknaz bir adamdı. Sırtında parlak siyah kumaştan garip bir ceket ve aynı kumaştan pantolon vardı. Ayağına dize kadar gelen beyaz çoraplar ve parlak tokalı iskarpinler giymişti. Yakasından ve kollarından danteller sarkıyordu. Ak saçları, arkasından bir kurdeleyle bağlanmıştı. Denvers'e ehemmiyet bile vermeden şamdanları masanın üstüne koydu ve kitap raflarının karşısına geçip durdu.

Bu da kimdi? Hele üstündeki garip kıyafet! Bu sessizce hareket eden adam, Denvers'i biraz evvel karşılaştığı adamdan daha ziyade korkutmuş ve merakını çekmişti. Çünkü kıyafeti eski yıllarındı ve hali, hareketi bir hayalete benziyordu.

Bu defa Denvers'in sadece boğazına bir yumruk tıkanmakla kalmadı, korkudan kalbi de çatıyacakmış gibi atmağa başlamıştı. Serinkanlılıkla ve kendine göre muvaffak olacağından yüzde yüz emin bulunduğu plânlarla gelen genç adam, şimdi o meşhur serinkanlılığı ile muvaffak olacağını zannettiği plânlarını kaybetmiş, her ne pahasına olursa olsun bu evden kaçıp kurtulmağı düşünüyordu. Fakat... Evet buna imkân bulacak mıydı acaba!..

Denvers, büyülenmiş gibi ona bakıyordu. Bu hayaletin hangi devre ait olduğunu anlamıyordu ama, odaya adanla beraber, gizli köşelerden çıkarılmış çok eski elbiselerin kokusu girmişti. Denvers, birden korktu. Kanı damarlarında buz gibi dondu.

Sonra hayalet, raftan bir kitap çekip ilerledi ve Denvers'e baktı. Kenarları kırıklarla çevrili olan bu par-

Denvers, çiftliğin oymalı, ağır ağac kapısına yaklaştı ve tereddüt etmeksizin çaldı...

lak, sabit bakışlı gözlerde öyle birşey vardı ki, soğuk kanlı sabıkalı sendeliyerek geriledi ve duvara yaslandı.

O zaman siyahlı adam, gülmeğe başladı. Sessiz, tüyler ürpertici bir güçlkle tıknaz vücudu sarsılıyor, yüzünde kanı donduran kırışıklıklar peyda oluyordu.

Denvers, dizlerinin kesildiğini hissetti. Bayılacak gibiydi. Heyulâ'nın bu korkunç neşesini görmemek için gözlerini yumdu. Tekrar açtığı zaman, odada yalnızdı.

Ama şamdanlar, hâlâ masanın üstündeydi.

Biraz kendini topladıktan sonra, masanın yanına gitti ve şamdanları tuttu. Bunlar, ağır siyah gümüşten yapılmış, eski zaman işi şamdanlardı. Çok kıymetliydiler herhalde. Ama buraya nasıl gelmişlerdi?...

Denvers'i bu kıymetli şamdanlar, bir an için yine değiştirmiş, eski düşüncelerine döndürmüştü. Evet, sa-

Sırtında parlak siyah kumastan garip bir ceket ve aynı kumastan pantolon vardı.

dece bir an için... Şamdanlar... Kimbilir ne kadar kıymetli idiler. Ve bu iki şamdan, Denvers'i zengin etmeğe kâfi idi. Fakat bu düşünme anı hemen değişmiş ve Denvers kurtulmağa muvaffak olamadığı korkuya tekrar kapılmıştı.

Denvers, odada dolaşmağa başladı. Mr. Mid de amma gecikmişti ha!.. Elini farkında olmadan cebine soktu. Parmakları küçük bir bıçağın kınına dokundu. Bu bıçakla yapayalnız bir adamı, bilhassa bir ihtiyarı kolayca öldürebilirdi. Evet. Ama, yapayalnız bir adamı...

Elini birden cebinden çekti. Bir çığlık, uzayıp giden ve tarif edilemeyecek kadar korkunç ve mahzun bir iniltiyle biten bir erkek çığlığı, gecenin sessizliğini yırttı. Ses, dışarda bir yerden gelmişti. Denvers, bir an durdu. Her yanı tırtır titriyordu. Kanı damarlarından çekilmiş gibiydi. Kendini ateşin başındaki koltuğa bıraktı ve ev sahibini beklemeye başladı.

Mid'in geleceğini de pek ümit etmiyordu ya.

Biraz sonra kapı tarafında bir tıkırtı duyarak yerinden sıçradı. Mr. Mid, elinde kahve tepsiyle içeri giriyordu. Güllümsiyerek :

— Affedersiniz, dedi. Gec kaldım ama; kuyu epeyi uzak. Hem sonra gece vakti çok zor oluyor.

Kahveyi ateşin başındaki ufak bir sehpanın üstüne yerleştirdi.

— Ateşe de bakmamışsınız, diye ilâve etti.

Ev sahibi, ateşle uğraşmağa başladı. Denvers, düşünüyordu. Demek Mr. Mid, hiç birşey duymamıştı. Halbuki, onun, Denvers'in kanını donduran çığlık duyulduğu zaman, mutfakta kahve pişiriyor olması lâzımdı.

Kahve içerlerken Mr. Mid, başıyla kilitli kapıyı işaret ederek:

— Size şu odayı vereceğim, dedi.

Denvers, ev sahibinin işaret ettiği odaya bakınca, iliklerine kadar titredi. Bu oda... Evet bu oda, elinde tüfekle Mister Mid'i soran adamın çıktığı oda idi. Bir an sessizce Mister Mid'in yüzüne baktı. Sonra güç işitilir bir sesle :

— Kardeşiniz orada yatmıyor mu? diye sordu.

Mr. Mid, Denvers'ten daha meraklı bir halde:

— Ne dediniz? diye mırıldandı.

Denvers, titrek bir sesle:

— Kardeşiniz orada yatmıyor mu? diye sormuştum, dedi.

— Neler söylüyorsunuz Allah aşkına?

Mr. Mid, ayağa kalkmış, çatık kaşlarla Denvers'e bakıyordu. Denvers, birden sinirli sinirli güldü.

— Hiç, şaka yapıyordum.

Diye söylendi. Sonra başıyla masadaki şamdanları gösterdi:

— Evde yalnız oturuyorsunuz sanıyordum, dedi. Biri size şu şamdanları bıraktı.

Mr. Mid, bir şamdanlara, bir de Denvers'e baktı.

— Bu şamdanlar hep burada durur, dedi. Ben odadan çıkmazdan, siz gelmezden evvel de buradaydı.

Denvers, elini alnından geçirdi.

— Sizin bu evde bir gariplik yok, değil mi? diye sordu.

— Yoo, neden sordunuz?

— Hiç, ama ben gece hancı kalsamı daha iyi. Bana yolu gösterebilir misiniz?

— Ama neden? Bu havada oraya gitmeğe değer mi? Burada kalın. Size şu odayı veririm. Güzel bir odadır.

Mr. Mid, kilitli kapıyı gösterdi ve ansızın güldü.

Denvers, derin bir göğüs geçirdi ve kalktı.

— Çok teşekkür ederim, dedi. Bir dolu zahmetler ettiniz ama, hana gideyim daha iyi.

— Nasıl isterseniz. Ben kimseyi zorlamam. Size yolu göstereyim. Hemen yol üstündedir. Çabucak bulursunuz.

Denvers derin bir nefes aldı. Ev sahibinin, evden ayrılma arzusuna muvafakat etmesi, onu evden kurtulmuş kadar sevindirmişti. Çünkü Denvers, bu esrarengiz evden çıkmanın, evde kalma kadar güç ve korkunç olacağını zannetmişti.

Sevinçle bir iki adım attı. Gözlerini, ev sahibinin gözlerinden ayırmıyordu. Onun bir an evvel önüne düşüp, kendisini kapıya götürmesini bekliyordu. Ah... Ah bir kapıdan dışarıya çıksa idi... Derin bir nefes alacak ve belki de evet belki de bir daha böyle işlere, bilmediği, önceden öğrenmediği yerlere girmeyecekti.

Mister Mid, ocağın başına koymuş olduğu feneri yakıtı ve Denvers'i kapıya kadar götürdü.

— Yoldan aşağı inin, dedi. Sağ tarafınıza düşer. Meydandır.

Denvers:

— Teşekkür ederim, çok teşekkür ederim, diye cevap verdi.

Fenerin serptiği ışığa rağ-

men, gene düşe kalka yürüyordu. Tekrar karanlığa dalınca, koşmağa başladı. Nefesi göğsünü yırtar gibi çıkıyor ve her yanından terler boşanıyordu. Yalnız birşey düşünüyordu: Koşması, deli gibi, hiç durmadan koşması lâzımdı.

Çünkü arkasında o çığlık, şimdiye kadar duyduğu seslerin en mustaribi, en korkuncu olan o çığlık vardı. Denvers'in arkasından koşuyor, onu bırakmak istemiyordu sanki.

★

O güne kadar dünyanın çimberinden geçmiş, akla hayale sığmayacak dalavereler, dolaplar döndürmüş ve keskin zekası, az bulunur serinkanlılığı ile hepsinde muvaffak olmuş ve bu muvaffakiyetlerle tecrübe sahibi olan meşhur genç hırsız, bacaklarının var kuvveti ile koşuyor, koşuyor, kaçmak, o sesin geldiği esrarengiz evden kurtulmak istiyordu.

Heyecan ve yorgunluktan nerede ise duracakmış gibi

Denvers yemeğini yerken, Mister Mid de tatlı tatlı konuşmağa başlamıştı...

ağırlaşan kalbi, gittikçe heyecan ve ağırlığını kaybediyor, rahatlıyordu. Hele biraz daha koşup, biraz daha uzaklaştığı ve ona o esrarengiz yerden kurtulduğunu hatırlatacak olan birkaç insanın bulunduğu bir muhite geldiği zaman büsbütün rahatlıyacak ve ferahlıyacaktı.

Denvers hem koşuyor, hem de o heyecan, korku ve biraz da kurtulmanın verdiği sevinç içinde düşünüyordu. Ve kendi kendine: «Artık bir daha bu işlere burnunu sokmayacağına» söz veriyordu!..

Mr. Mid, sokak kapısını kilitleyip sürgüledikten sonra, misafirini aldığı odaya gitti ve ocağa birkaç odun daha attıktan sonra mırıldandı:

— Ben, zamanımda çok gördüm geçirdim, insan sarafıyım, yavrum. Senin gibi gözleri birbirine pek bitişik olup da, fıldır fıldır dönen insanlara itimat edemem.

O gözler sendeyken, nasıl oldu da Lynvidney yolunu kaybettin? Sonra ev sahibi, kuyuya gidiyorum der demez etrafı muayeneye başlayan misafirlerden de hiç hazetmem.

Sonra Denvers'in tirtir tirdiği hayaletin masanın üzerine bıraktığı kıymetli şamdanlara bakarak güldü. Masaya yaklaştı. Şamdanlardan birini eline alarak okşadı.

— Fena bir iş olmayacaktı, diye söylendi. Eğer bu şamdanları çalmış olsa idin, bir sene rahat rahat hem de lüks içinde yaşardın...

Şamdanı tekrar masanın üzerine bıraktı.

Mister Mid, cebinden bir anahtar çıkararak, tüfekli adamın çıkmış olduğu kapıyı açtı.

Burası, garip bir odaydı. Askılarda muhtelif devir ve milletlere ait çeşit çeşit esvap ve perukalar, takma sakal ve bıyıklar asılıydı. Ayna-

mın önünde de zengin bir makyaj takımıyla, eter, alkol gibi seyler duruyordu. Duvarlar, boydan boya Mr. Mid'in her kılkta resimleriyle kaplıydı. Fakat resimlerin altındaki isim, Simon Mid değil, Lambsdon Drev idi. Ve altında da şöyle bir yazı vardı:

«Dünyanın en büyük karakter artisti ve makyaj müteassısı.»

Etrafına bakarak içini gektik ve mırıldandı:

— Bu gece kendimi gene tiyatrodan sandım bayağı. Gerçi eskisi gibi lâhzada kıyafet değiştirmesini unutmuşum ama... Seyircime nasıl da tesir ettim hani!..

Mister Mid duvarı kaphyan resimlere gülümsiyerek baktı. Sonra Lambsdon imzalı resmin altındaki yazıyı okudu. Bir müddet sessiz durdu. Bakışları dalmıştı. Sanki mazinin hatıralarını gözlerinin önünde canlandırmak, onları o anda tekrar yaşamak istiyordu.

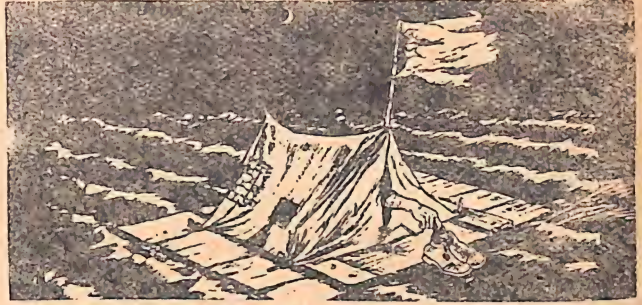
Bu hali uzun sürmedi. Gözlerini birkaç kere açıp kapıyarak maziye, tekrar eski yerine gömdü.

Odadan dışarıya çıktı. Masanın üzerindeki şamdanları aldı. Mumları söndürdü. Tekrar o odaya girerek şamdanları yerine koydu. Odanın kapısını kapadı. Sönmek üzere olan şömineye birkaç kalkan odun attıktan sonra büyük ağaç iskemlelerden birini ocağa yaklaştırdı. Şöminenin üzerindeki raftan aldığı kalın ciltli kitabı açarak iskemleye oturdu ve okumağa daldı.

YILDIZ FİLM ŞARKILARI

En çok sevilmiş ve beğenilmiş 50 şarkı ve bu şarkıları söyleyen yıldızların nefis tablolarıyla süslenmiş kuse, dört renkli bir kapakda çıktı. Bitmek üzeredir. Muhakkak alınız. Fiyatı 75 kuruştur.

Karikatür

Aışkanlık

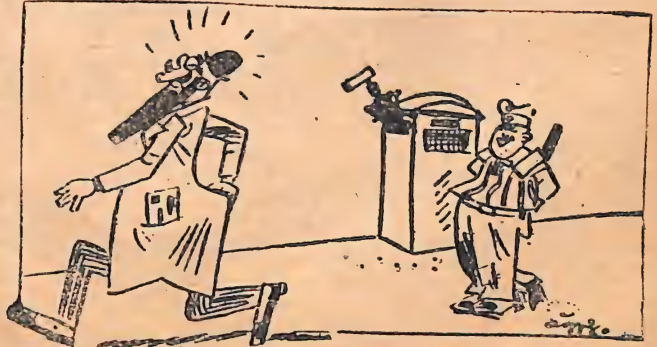
— Burası birinci sınıf bir otel midir?

— Evet... Fakat merak etmeyin belki sizi kabul edebiliriz.

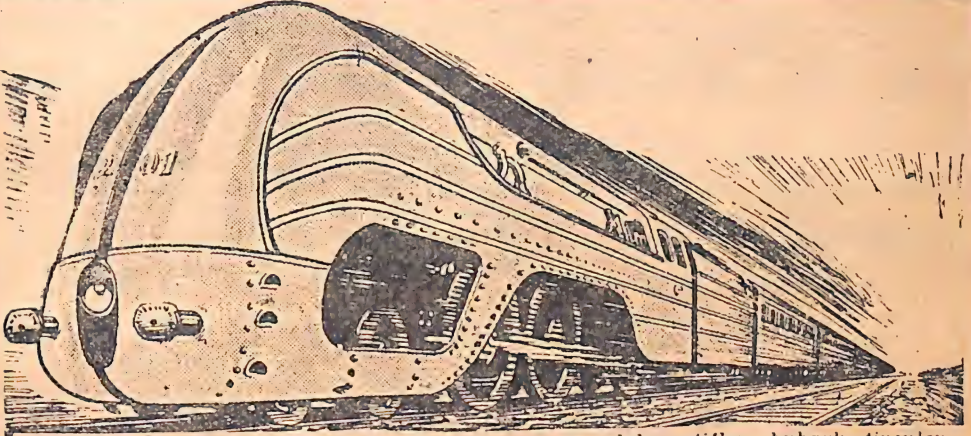
— Hintli Fakir Aptullahı mı görmek istiyorsunuz?

— Evet. Kendisine Ankara'dan gelen kızkardeşi olduğumu söyleyiniz.

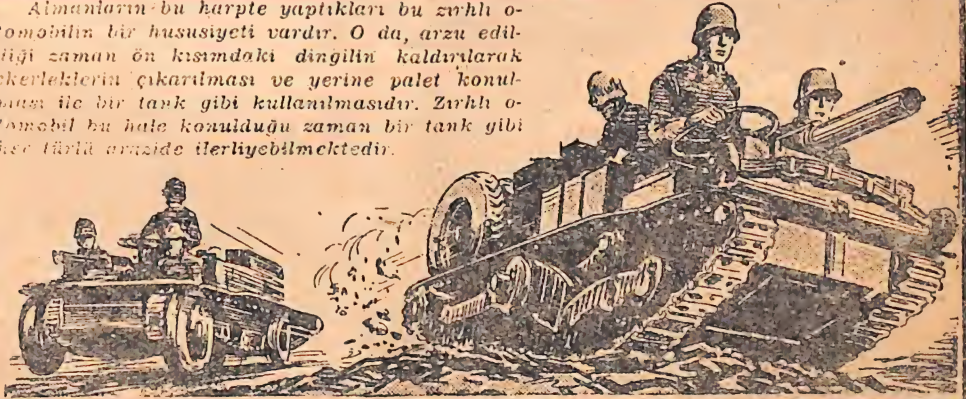
— Ne ise mektubu atmağı unuttum...

Bugünün HARİKALARI

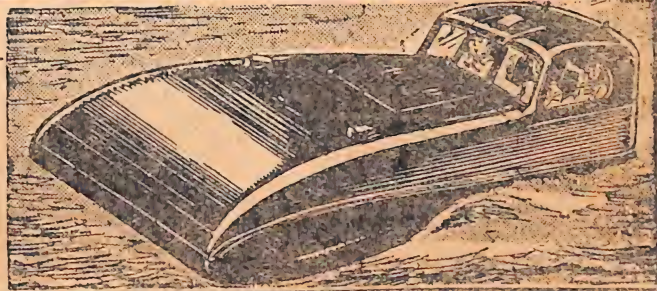

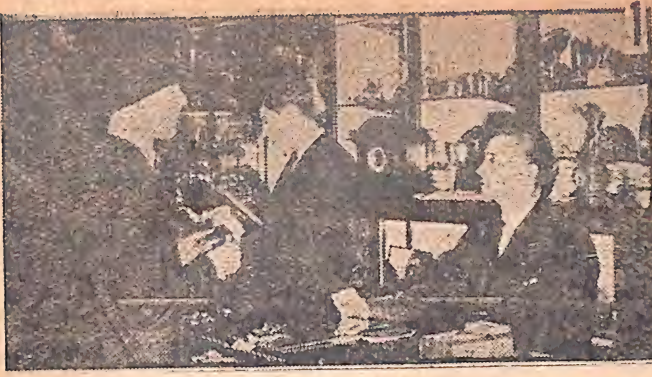
Belçika devlet demiryollarının yaptığı en son lokomotifler, buharlı trenler arasında dünya rekorunu kırmışlardır. Brüksel'le, Broket arasında 57,7 mili 46 dakikada geçerler ki ortalama olarak saatte 75/3 mil süratle giderler. Bu lokomotifler yapılmadan önce sürat rekoru, Hiavatha isimindeki Amerikan ekspresinde idi.

Almanların bu harpte yaptıkları bu zıvhlı otomobilin bir hususiyeti vardır. O da, arzu edildiği zaman ön kısımdaki dingilin kaldırılarak tekerleklerin çıkarılması ve yerine palet konulması ile bir tank gibi kullanılmasıdır. Zıvhlı otomobil bu hale konulduğu zaman bir tank gibi her türlü arazide ilerleyebilmektedir.

«Empv II» adındaki yarış motorundan kopya edilen bu motorbot, dokuz beygir kuvvetindeki motör ile su üstünde saatte 55 mil süratle ilerler. Oturulacak yeri kapalı ve en lüks otomobillerden daha rahattır.

Detektif

OLABİLİR MİSİNİZ?

1 — Tenha bir sokaktı. Kuyumcu dükkânının 50 metre kadar uzağında bir otomobil durmuştu. İçinden Larri isminde gayet sık giyinmiş bir adam çıktı. Ağır adımlarla kuyumcu dükkânına doğru ilerledi. Vitrinin önüne gelince bir an durdu. Söyle bir göz gezdirdi. Sonra dükkâna girdi.

2 — Plâtinden yapılmış, elmaslı bir kol saati almak istediğini söyledi. Kuyumcu, yarım düzine kadar kol saati çıkardı. Fakat Larri, bunların hiçbirini beğenmedi. Bunun üzerine kuyumcu, ertesi gün gelmesini, bunlardan başka saatler göstereceğini söyledi.

3 — Fakat o anda kuyumcu hayretle çıkardığı saatlere baktı. Müşterisine göstermek için 6 saat çıkarmıştı. Bunu çok iyi hatırlıyordu. Dükkânın kapısına giderek Larri'ye, «hayır dostum, dükkândan çıkamazsın, bu oyunu bilirim, haydi saati ver» diye bağırdı.

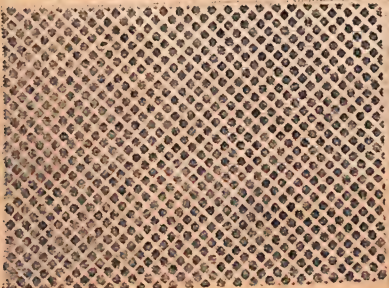
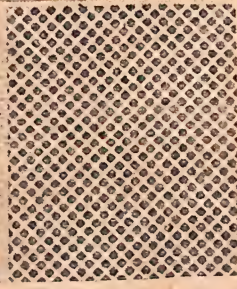
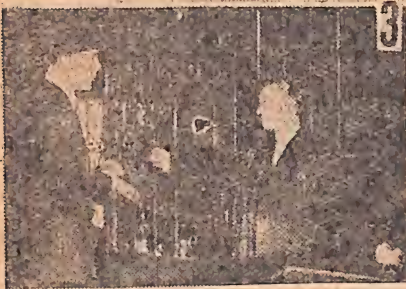
Larri, kuyumcunun bu sözlerine kızdı ve dükkândaki çırağa derhal gidip bir polis çağırmasını söyledi.

4 — Çırak çıktı. İki dakika sonra yanında bir polis olduğu halde döndü. Kuyumcu polise meseleyi anlattı.

Larri, kızgınlıkla «yalan» diye bağırdı.

5 — Sonra polise, üstünün aranılmasını söyledi. Bunun üzerine polis evvelâ Larri'nin şapkasından başlayarak, aşağıya doğru her tarafını aradı. Kuyumcu, bütün dikkati ile bu araştırmayı takip ediyordu.

6 — Arama bitince polis kuyumcuya döndü «Herhalde bir yanlışlık olacak» dedi. Mösyöyü baştan başa aradım. Sız de gördünüz. Fakat iddia

Çalınan SAAT

ettiğiniz gibi üzerinde saat yoktur.»

7 — Kuyumcu tereddüt içinde idi. Yapacak birşey olmadığı için Larri'den özür diledi. Larri gidince kuyumcu kafasını kaşımağa başladı. Fakat aradan henüz bir saat bile geçmemişti ki Larri cebinden çıkardığı saati okşamağa başladı.

Acaba Larri çaldığı saati neresine saklamış ve kuyumcu ile polise göstermeden dükkândan dışarıya çıkarmağa nasıl muvaffak olmuştu?

GEÇEN HAFTAKİ BİLME-CEMİZİN ÇÖZÜŞÜ

Tomson öldüğü gece sular, saat 8 de alçalmıştı. Ve Salli'nin dibi çamura oturmuştu. Soper saat 9 da motordan çıkmış ve saat 10 dan biraz evvel de «Cesur Gemici» lokantasına gelmişti. Ertesi sabah ihtiyar Çarlı sandalını tamir ederken sular yükselmiş ve Salli'nin dibi çamurdan ayrılmıştı. Masanın üzerinde bulunan kalemi eğer Tomson bırakmış olsa idi, kalemin tekne yükselirken sarsıntıdan yere düşmesi lâzım gelirdi. Halbuki kalem, masanın üzerinde kalmıştı. Şu halde kalem, oraya Tomson'un ölümünden çok daha sonra konmuş demektir. Buna göre Soper bütün gece lokantada olduğunu söylemekle yalan söylemiş oluyordu. Nihayet suçunu açıkladı. Arkadaşına fazla miktarda uyku ilacı vererek onu zehirlemiş sonra lokantaya gelmişti. Geceyarısı da kimseye gözükmeden motora gitmiş ve arkadaşının cesedini denize atmıştı. İşte o sırada kalemini masanın üzerine bıraktığını unutmuş ve tekrar lokantaya dönmüştü.

PERDEDEN PORTRELER

John Garfield (Jon Garfield) otuz üç yıl önce 4 Mart 1913 te New York şehrinin şark tarafındaki fakir mahallerinde dünyaya geldi. Küçükken son derece yaramaz bir çocuktur. Annesi daha yedi yaşındayken ölmüştü. Babası terziydi. İşlerinin çokluğundan çocuğuyla meşgul olacaktı vakit bulamıyordu.

Başı boş kalan John bütün vaktini sokakta geçiriyordu. Birkaç yaramaz arkadaşıyla birlikte sokaktan geçenlere sataşıyorlar, kedilerin kuyruğuna teneke bağlıyorlar, mahallenin diğer çocuklarını döverek haraç para alıyorlardı. Hulâsa büyüyünce iyi bir gangster olmak için elinden ne gelirse yapıyordu. Adeta kendisini ilerde insanların başına belâ olmak için yetiştiriyordu.

Babası oğlunun bu haline

Bu hafta Lâle sinemasında oynamış olan " Beynini Kaybeden Adam " filminde.

John
GARFIELD

Resimleyen : SURURİ

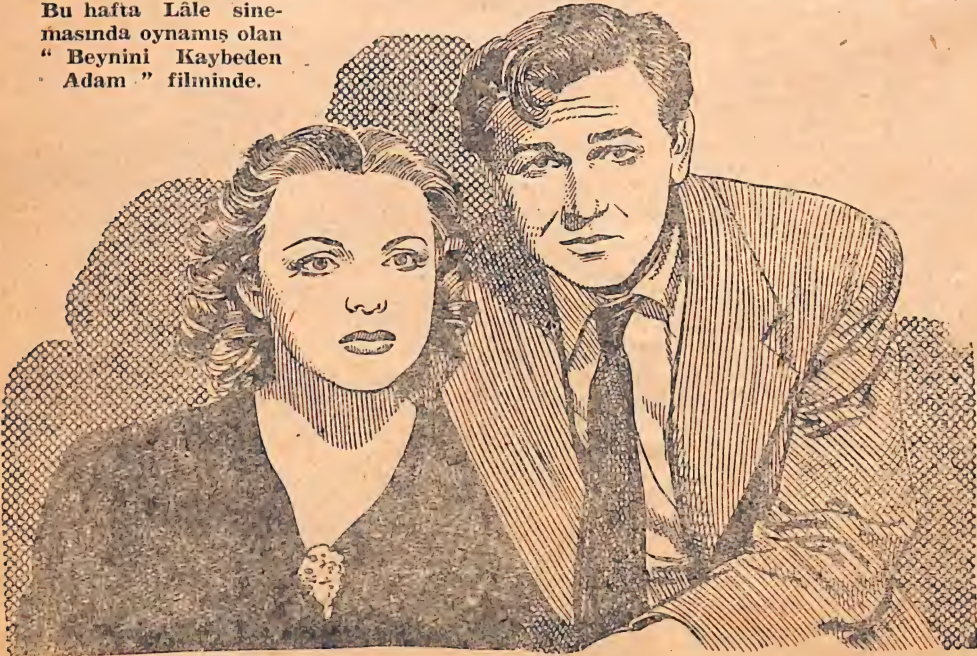

çok üzülmüyordu. Düşünüp taşındıktan sonra oğlunu bir çocuk ıslah yurduna vermekten başka bir çare bulamadı. John on üç yaşındayken Angelo Patri Çocuk İslâh Yurdu'na girdi. Birkaç defa kaçmak teşebbüsünde bulunduysa da her defasında muvaffakiyetsizliğe uğradı. O günlerde onu bu mektebe soktu diye babasının can düşmanı olmuştu.

Fakat mektebin akıllı ve iş bilir idarecileri onu az zamanda iyilikle yola getirdiler. Ona hiç bir yerde alışmadığı, görmediği bir muamelede bulundular. Neticede John babasını affetti. Onu bu mektebe soktuğundan dolayı kendisine teşekkür etti. Pazar günü İslâh Yurdu'nun yabancılar tarafından ziyaret günüydü. Baba her pazar oğlunu görmeye gelirdi. John'u belki kaçır diye sokağa çıkarmazlardı.

Bir gün onu mektebin müdürü çağırarak; eğer akşamleyin mektebe döneceğine söz verirse ona izin vereceğini söyledi. John müdüre istediği sözü vererek sokağa çıktı. Akşam söz verdiği saatte geri döndü. Artık korkulacak tarafı kalmamıştı. Sağlam karakterli, verdiği sözü tutan bir çocuk olmuştu.

Tanınmış bir New York gazetesi her sene mektepte

bir kitabet müsabakası açardı. O sene müsabakaya John da girdi. Tanınmış Amerikan devlet adamlarından Benjamin Franklin hakkında bir nutuk verdi. Sözleri ve konuşması çok beğenildi. Müsabaka heyeti onu birinci olarak seçti.

Bu muvaffakiyet ona artist olmak fikrini verdi. Meşhur aktörlerden Jacob Ben-Ami'ye bir mektup yazarak fikir sordu. Tanınmış aktör ona bir tiyatro mektebine girmesini tavsiye etti. İslahh-neden çıkar çıkmaz gazete satıcılığı yaparak hem hayatını kazandı, hem de Eva La Gallienne Tiyatro Mektebi'ne girerek san'at tahsil etti. Bu mektebi bitirince öyle kolay kolay kendine iş bulamadı.

Yol ameleliği, bulaşık yıkayıcılığı, meyva toplayıcılığı yaptı. Böyle ağır işlere vücudü dayanamadığından hastalandı. Aylarca hastahane yataklarında yattı. İyileşip çıktığı zaman şansı yardım etti. New York sahnelerinde "Kaybolmuş Çocuk " isimli piyeste bir rol bularak oynamaya başladı. Piyes üç hafta devam etti.

Onu meşhur aktörlerden Otto Kruger görerek beğendi. Birlikte "Dava Vekili" piyesini oynamak üzere Chicago'ya gittiler. John tekrar New York'a dönerek Paul Muni'nin yıldızlığını yaptığı bir piyeste rol aldı. Bundan sonra Broadway sahnelerinde "Hayat Güzeldir " piyesini oynadı. Derken meşhur rejisör Clifford Odets'in " Altın Çocuk " piyesinde mühim bir rol aldı.

Broadway'deki muvaffakiyetini gören Warner Bros. idarecileri onu Hollywood'a davet ettiler. Bir film için kabul etti. Warners hesabına "Dört Kızkardeş" filmi çevirdi. Filmde oynamaktan hoşlanarak Hollywood'da kaldı. Ann Sheridan'la "Beni Bir Ceni Yaptılar ", Ida Lupino ve Edward G. Robinson'la "Deniz Kurdu ", Spencer Tracy ve Hedy Lamarr'la " Kenar Mahalle ". Cary

Garfield'i bu resimde de aynı filmin bir sahnesinde görmekteyiz. Yıldız, bu filmde de diğer filmlerindeki kadar kuvvetli ve kudretlidir

Grant'la "Hedef Tokyo", bütün Warner Bros. yıldızlarıyla "Hollywood Kantini" filmlerini çevirdi.

John'un asıl adı Julius Garfinkle'dir. Siyah saçlı ve kahve rengi gözlüdür. 1,75 metre boyundadır. 1943 senesinde Roberta Mann'la evlendi. 27 Ekim 1938 de Catharine Ann isimli bir kızı dünyaya geldi. Geçen sene 17 Martta kuspalazı hastalığına yakalanarak öldü. 1943 te David Patton isimli bir erkek çocuğu daha dünyaya gelmemiştir. En sevdiği erkek artist Edward G. Robinson'dur. Kadınlardan Ida Lupino'yla oynamak ister. Gangster rollerine çıkmaktan bıkmıştır. Atıa binmeyi, yüzmeyi de sever.

Son zamanlarda meşhur Amerikan kahraman Çavuş Al Schmid'in hayatını mevzu a-

lan bir film çevirdi. Kadın yıldızlığını Eleanor Parker'in yaptığı bu filmde Pasifik Okyanus'unda Japonlara karşı savaşıp gözlerini kaybeden bir Amerikan askerinin hayatını canlandırıyor. Bu film-den sonra Metro-Goldwyn-Mayer idarecileri onu Warner Bros.'tan kiraladılar. Lana Turner'in yıldızlığını yaptığı " Postacı Kapiyı Daima İki Defa Çalar " filminde başerkek rolünü verdiler. Şimdi tekrar stüdyosuna dönen yıldız Joan Crawford'la birlikte müzikal bir dram çevirecektir.

John kendisini reklâm etmekten kaçır. Filmlerinin ilk gösterildiği gecelere iştirak etmez. Merasimi evinde radyosundan takip eder. Gazetecilerden kaçır. Kendisi hakkında mecmua ve gazetelerde çıkan yazıları kesip biriktirir.

Münzeviler KÖŞKÜ

ÇEVİREN :

Vedii EVSAL

Resimleyen : SURURİ

Laura Pennington bahçe kapısından içeri girer gizlice elinde olmıyarak durdu. Karşısında gayet güzel bir köşk vardı. Geniş pencerelerinden kırmızı güller sarkıyordu. Doğrusu köşkün bu kadar güzel olacağını hiç tahmin etmemişti.

Ağır ağır köşke doğru yürüdü. Laura'nın güzel şeylere karşı fazla zaafı vardı. Güzel bulduğu herşeye karşı bir yakınlık duyardı. Bundan yalnız insanlar müstesnaydı. Onun güzel ve cazibeli bulduğu insanlar ya ondan nefret etmişler, yahut ta ona acımışlardı. Laura'nın kendisinden

nefret edenlere pek umursadığı yoktu. Onu asıl üzen şey başkalarının ona acımasıydı.

Kendisinin, kelimenin tam mânasile çirkin bir kız olduğunu pek iyi biliyordu. Herkesin güzel taraflarını görmek için baktığı aynayı o en büyük düşman olarak görüyordu. Çünkü bu bir yüzü parlak cam parçası hakikati, daha doğrusu çirkinliğini olduğu gibi yüzüne vuruyordu.

Bir bakıma tanıdığı insanlar da insafsızlıktan yana aynadan aşağı kalmamışlardı. Çirkinliği dolayısıyla onu daima hakir görmüşlerdi. Bunu her fırsatta belli etmişlerdi.

Laura ilk zamanlar bu gibilerle mücadele etmek istemişti. Fakat gitgide cesareti kırılmış, mücadele kabiliyeti sönmişti. Sonunda hayattan elini, ayağını çekip münzeviyane yaşayan Mrs. Abigail'in yanına gelmeğe karar vermişti. Yaşlı bir kadın olan Mrs. Abigail, Eastwood kasabasına birkaç mil mesafede olan bu köşte tek başına oturuyordu.

Eski bir yapı olan bu eve 1914 senesinde gelmişti. Fakat orada uzun ve mes'ut bir hayat yaşamak kabil olmamıştı. Evlenmelerinden birkaç gün sonra Amerika Birinci Dünya Harbi'ne girerek Fransa cephesine asker göndermişti. Gidenler arasında Tom da bulunuyordu. Mrs. Abigail ko-

Laura, ona John Hillgrov isimli bir arkadaş buldu. O da Oliver gibi bir harp malülü idi...

casının geri dönmesini beklerken Harbiye Bakanlığı'ndan bir telgraf almıştı. Bakanlık teessürle kocasının cephe de şehit düştüğünü bildiriyordu.

Tom'un ölümü Mrs. Abigail'in hayata küsmesi için kâfi gelmişti. Zavallı kadın genç yaşında dünyasından vazgeçmişti. Balayını geçirmeye geldiği köşkte uzun seneler tek başına yaşadı. Her geçen gün onu ölen kocasına biraz daha yaklaşıyordu. Zavallı kadın yaslandıkça yalnızlığın verdiği ıstırapı daha çok hissediyordu. Laura'nın köşke gelmesi onun için bayağı mühim bir hâdise oldu. Onun gibi bir yardımcıya çok ihtiyaç duyuyordu.

Genç kıızı kapıdan karşıladı. Yorgunluğunu gidermesi için çay pişirdi. Eşyalarını odasına kendi eliyle çıkardı. Laura'ya tıpkı öz evlâdymış gibi muamele etti. Genç kız şimdiye kadar hiç alışık olmadığı bir muameleyle karşılaşmıştı. Kendi kendine: "Henüz dünyada iyi insanlar mevcutturmuş!" diye mırıldandı.

Mrs. Abigail ona ne söylediğini sorunca, Laura gülümseyerek: "Size nasıl teşekkür edeceğimi bir türlü kestiremiyorum," dedi. "Bana okadar yakınlık gösteriyorsunuz ki!"

İyi kalpli bir adam olan Mrs. Abigail: "Şimdi bunları bırakın," dedi. "Bu gece erken yatmalısınız. Yarın köşke bazı misafirler gelecek, onları iyi ağırlamamız lâzım. Eğer beğenirlerse köşkü kiralyacaklar."

Laura ertesi gün erkenden kalktı. Mrs. Abigail ona ev ve yapılacak işler hakkında lâzım gelen izahatı verdi. Genç kız evi gezerken sofanın pencerelerinden birinin pervazında bir takım rakkamlarla isimler gördü. Bunların ne olduklarını merak ederek Mrs. Abigail'e sordu.

Yaşlı kadın hazin bir şekilde gülümseyerek: Pencerenin pervazında bu evde balaylarını geçiren çiftlerin isimleriyle evlenme tarihlerinin

yazılı olduğunu söyledi. Laura pencerenin önüne giderek isimleri saydı. Bu köşkte tam yirmi çift balaylarını yaşamışlardı. İlk başta 1780 tarihinde Elizabeth ve Michael isimleri vardı. En son da Abigail ve Tom isimleri geliyordu.

Laura tebessüm ederek: "Bakin," dedi. "Burada sonuncu olarak sizin isminiz yazılmış!" Mrs. Abigail: "Evet, gayet iyi hatırlıyorum," dedi. "Tom askere gitmeden birkaç gün evvel o yazıyı beraber yazmıştık!" Kadıncağın gözleri dolu dolu olmuştu.

Laura şaşırarak: "Affedersiniz," dedi. "Sizi üzmem istemezdim! Bunu sadece lâf olsun diye söylemişim..."

Mrs. Abigail: "Aldırma kızım," dedi. "İnsanlar ihtiyarladıkça sulu gözlü olurlar. Artık ben de gözyaşlarımı istediğim gibi hâkim olamıyorum."

Bu sırada dış kapının önünde bir otomobil durdu. Mrs. Abigail hemen kapıya koştu. Dündenberi beklediği misafirler nihayet gelmişlerdi. Laura pencereden gelenleri seyreliyordu. Önce otomobilden uzun boylu, atletik vücutlu, yakışıklı bir genç indi. Üzerindeki üniformalarından hava subayı olduğu anlaşılıyordu. Arkasından onu gene uzun boylu, ince yapılı, sarışın çok güzel bir kadın takip etti. İçeri girdikleri zaman Mrs. Abigail onların nişanlı olduklarını, birkaç güne kadar evleneceklerini ve balaylarını köşkte geçireceklerini söyledi.

Oliver köşkü gezerken nişanlısına: "Sevgilim," diyordu. "Doğrusu balayımızı bu kadar güzel bir yerde geçireceğimizi hiç tahmin etmezdim. Salı günü evlenme töreninden sonra doğruca buraya gelip münzevi bir hayat yaşarız. Tabii iznim bitinceye kadar."

Beatrice nişanlısının sözlerine sadece tatlı bir gülümseyişle cevap verdi. Birbirlerini ne kadar fazla sevdikleri

Beatrice, nişanlısının sözlerine sadece tatlı bir gülümseyişle cevap verdi.

ni her ikisinin de gözlerinden okumak kabildi.

Olivier'le Beatrice gittikten sonra köşk gene eski sükûnetine kavuştu. Laura köşke ne maksatla geldiğini düşündü. O insanlardan uzakta münzevi bir hayat yaşamak için buraya gelmişti. Kendi kendine salı günü burada olacaktı, diye düşündü. Gözü karşısında duvarda asılı duvar takvime ilişti. Yüksek sesle: "Pazar, 7 Ekim 1941," diye okudu.

Film Hikâyeleri

OYNAYANLAR

Laura Dorothy McGuire
Oliver Robert Young
Hillgrove .. Herbert Marshall
Mrs. Minnett Mildred Natwick

Rejisör : John Cromwell

RKO Radio

Ertesi gün Japon'ların Pearl Harbour'a baskın yaptıklarını öğrendiler. Amerika'yla Japonya arasında harp başlamıştı. Oliver aldığı emir üzerine tayyaresiyle Cenubi Pasifiğe harp sahasına gitmişti. Hareket okadar anı olmuştuk ki, Oliver bütün hazırlıklar tamam olduğu halde Beatrice'le evlenememişti. Vedalaşmak için bile güç vakit bulabilmişti.

Güneşli bir Nisan sabahı postacı köske bir telgraf getirdi. Mrs. Abigail telgrafı okuduktan sonra Laura'ya döndü: " Mr. Oliver'in odasını hazırlıyalım, " dedi. " Bugün geliyormuş. Acaba nişanlısını da getirecek mi dersin? " Genç kız hiç sesini çıkartmadan tayyarecinin odasını

hazırlamaya gitti.

Öğleden sonra Oliver yalnız geldi. Doğruca odasına çıktı. Yarım saat sonra annesiyle birlikte nişanlısı da geldi. Beatrice doğruca Oliver'in odasına çıktı. Fakat içeri giremedi. Kapı içerden kilitlenmmişti. Beatrice sesini mümkün olduğu kadar tatlılaştırarak: " Oliver, sevgilim ben geldim. Kapıyı aç da seni göreyim, " dedi. İçerden hiç ses çıkmıyordu. Beatrice tekrar kapıyı çaldı: " Hiç olmazsa yüzünü göreyim. Seni okadar özledim ki, " dedi. Oliver gene sesini çıkarmadı.

Zavalı kız uzun müddet Oliver'e kapıyı açması için yalvardı. Nihayet onu konuşturabildi. Genç adam onu artık görmek istemediğini, ken-

disini artık rahat bırakmasını ve evi hemen terketmesini söyledi. Beatrice ağlıyarak evden ayrıldı. İçinden bir ses ona; Oliver'i ebediyen kaybettiğini söylüyordu.

Hava kararınca Laura gaz lambasını yakarak Oliver'in odasına götürdü. Genç adam ilkten onu da içeriye almak istemedi. Laura lambayı getirdiğini söyleyince kalkıp kapıyı açtı.

Genç kız lambanın ışığı altında tayyarecinin yüzünü görünce boğazında birşeyler düğümlendi kaldı. Çığlık atmak için kendisini güç tuttu. Oliver'in yüzü kafatası kadar korkunc bir manzara arz ediyordu. Yüzünün bir tarafı yanık yaralarının izleriyle delik deşik olmuştu. En soğukkanlı kimseler bile onun yüzüne bakınca, gördükleri çirkin manzaradan dolayı iç titremesi geçirirlerdi. Hele bir de insan Oliver gibi yakışıklı bir delikanlının eski halini bilirse!. Şimdi onun, nişanlısını neden odasına kabul etmediğini anlıyordu. Beatrice onun yüzünü gördüğü anda bayılacaktı.

Laura şaşkınlıktan elinde tuttuğu lambayı masanın üzerine bıraktı. Bu sırada Oliver'in elinden gürültüyle yere birşey düştü. Genç kız bunun bir askeri tabanca olduğunu gördü. Oraya girmekte biraz daha geç kalsaydı, Oliver belki de kendisini öldürmüş olacaktı. Eğilerek tayyarecinin ayakları dibinden tabancayı aldı. Sonra ona dönerek: "Çirkinliğinizi hayatınızla mı telâfi etmek istiyordunuz? " dedi. " Bu korkakların, yahut ta iradesizlerin yapacağı harekettir. Ben de çok çirkin olarak doğdum. Sizin kendinizi öldürmek istediğiniz gibi, ben de çok aynalar kırmak istedim. Fakat her defasında kendime hâkim oldum. Böyle zamanlarımda tek sığı-

En soğukkanlı kimseler bile onun yüzüne bakınca,

nağım Allahlıdır. Eğer muhak-
kak birşey yapmak istiyorsan-
ız aynayı kırın, sizin için en
iyisi budur! "

Laura okadar heyecanlı
konuşmuştu ki, bütün bunla-
rı nasıl söylediğine kendisi de
şaşırmıştı. Odadan çıkarken
Oliver'in kendisine teşekkür
ettiğini duyunca söyledikle-
rinden pişmanlık duymadı.
Çünkü iyi birşey yaptığına
kanaat getirmişti.

O günden sonra Oliver'in
düşünüş şekli kökünden de-
ğişti. Hayata karşı tekrar a-
lâka duymağa, hattâ istik-
bal hakkında ümitler kurma-
ğa başladı. Laura ona John
Hillgrove isimli bir arkadaş
buldu. O da Oliver gibi bir
hap malûlüydü. Birinci Dün-
ya Harbi'nde Fransa'da Ar-
gonne cephesinde savaşmış ve
iki gözünü de kaybetmişti. O
da ilk zamanlar kendini öld-
dürmeyi düşünmüştü. Fakat
sonradan bunun çok saçma
bir hareket olacağını düşün-
ebilmişti. Kendisini müziğe ve-
rerek yeni hayata kavuşmuş-
tu.

Laura da Oliver'in hayatı-
nı yeniden kazanması için e-
linden gelen gayreti gösteri-
yordu. Uzun yaz günlerinde
onunla deniz kenarında yürü-
yor, akşamları ocak başında
dizinin dibine oturarak ona
güzel şeyler anlatıyordu. Oli-
ver bir gün bütün cesaretini
toplayarak: " Laura, seni se-
viyorum, " dedi. " Benimle ev-
lenmek ister misin? " Laura
ne cevap vereceğini şaşırmış-
tı. Onunla ilk görüştüğü gün-
denberi evlenmek istemişti.
Heyecandan birşey söyleyemi-
yordu. " Benim biricik sevgi-
lim! " diyerek boynuna atıldı.
Uzun uzun öpüştüler.

Evlenme merasimleri gay-
et basit oldu. Düşünde da-
vetli olarak Mrs. Abigail'le
John Hillgrove hazır bulun-
dular. Nihayet karanlık gün-
lerin sonu gelmişti. Şimdi ön-
lerinde parlak bir istikbale
doğru uzanan hayat yolu var-
dı. İkisi birlikte oldukça bu
yolu mes'ut olarak katedebi-
lirlerdi.

İğilerek tayyarecinin ayakları dibinden tabancayı
aldı. Sonra ona dönerek: " Çirkinliğinizi hayatınız-
la mı telâfi etmek istiyorsunuz? " dedi.

Merasimden sonra hep bir-
likte eve döndüler. Yeni evli-
ler Hillgrove'dan izin istie-
rek bir müddet bahçede dola-
şacaklarını söylediler. Okadar
mes'uttular ki, bunun zevkini
sadece ikisi başbaca çıkart-
mak istiyorlardı. Kör müzis-
yen gülümsiyerek onların ist-
edikleri gibi hareket etmek-
te serbest olduklarını söyledi.
Sonra bastonuyla önünü yok-
hıyarak eve doğru yürümeye
başladı.

Salona girdiği zaman göz-
leri görmediği halde odanın
içinde birilerinin olduğunu
hissetti. Bastonuyla yokhıya-
rak her zaman oturduğu kol-
tuğu buldu. İçerdekiler Oli-
ver'in annesi Violet Price'la
üveybabasıydı. Oliver'in evle-
neceği haberini alır almaz
gelmişlerdi. Mrs. Violet ne o-
lursa olsun, oğlunun o eve
hizmet için gelen bir kızla
evlenmesini hoş görmüyordu.
Fakat bütün gayretine rağmen
düşüne yetişememişti.

Söze kadın başladı. İnce
ve tatlı bir sesi vardı. Konu-
şusundan gün görmüş nazık
bir kimse olduğu hemen belli
oluyordu. Oğlunun yüzündeki
yara dolayısıyla böyle çirkin
bir kıızı seçip onunla evlendi-
ğini zannediyordu. Bu yüzden
evlenmeği iyi karşılamamış-
tı. İstikbalde oğlunun şimdi-
kinden daha çok bedbaht ola-
cağını zannediyordu.

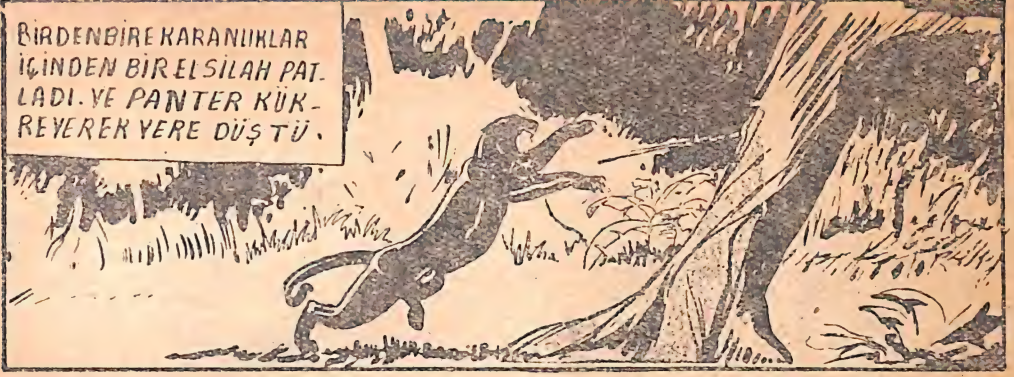
Kör müzisyenin boşluğa
bakan gözleri hiç bir mâna
ifade etmiyordu. Birden du-
daklarından tatlı bir tebes-
süm döküldü. Başını Mrs.
Violet Price'in sesinin geldiği
tarafa doğru çevirdi: " Çok
yanılıyorsunuz! " dedi. " Bu-
gün Oliver'i hayata bağlayan
birşey varsa o da Laura'dır.
Oğlunuza hayatın yaşamaya
değer birşey olduğunu sizin
çirkin bulduğunuz kız anlat-
mıştır. Laura belki çirkindir.
Fakat Oliver için hiç bir cazi-
beli kızın yapmadığı, yapamı-
yacağı şeyi yapmıştır!.. "

Ormanlar Hâkimi

5

BİRDENBİRE KARANILIKLAR
İÇİNDEN BİRELSİLAH PAT-
LADI. YE PANTER KÜK-
REYEREK YERE DÜŞTÜ.

BU BÜYÜK ÇAPLI
ECNEBİBİRSİLAHIN
KURŞUNU.

BANA KALIRSA GİDİP
HAYYANA ATEŞ EDİLEN
YERDE BİR ARAMA YAPALIM

HİTA KURTULDU

BURALARDA
DOLAŞAN BU
SERSEMDE KİM
ACABA

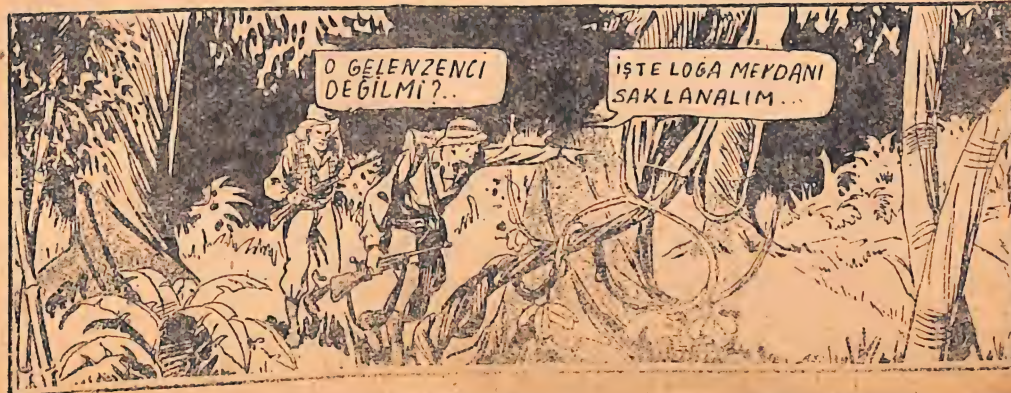
AYAK İZLERİDERİN
OLDUĞUNA GÖRE BU
ŞİŞMAN BİR ADAM
OLACAK.

BU ADAM SENİ
TAKİP ETTİ
VİLSON A HABER
GÖTÜRMEYİS-
TEMİYOR.

EĞER ELİME GEÇERSE
ONA CEHENNEMDE
GÜZEL BİR YER VERELİ-
GİM.

BAYTEKİN
ATES ETME
GE HAZIRLA
NIRKEN Sİ-
LAHINA SAR
MAŞIKLAR
DOLAŞTI

BAYTEKİN VIL SONUN YA
NINA GİT TIKTEN SON
RA ÇADIRINABİRİ
GİRDİ BUNU
ZİB GÖRDÜ

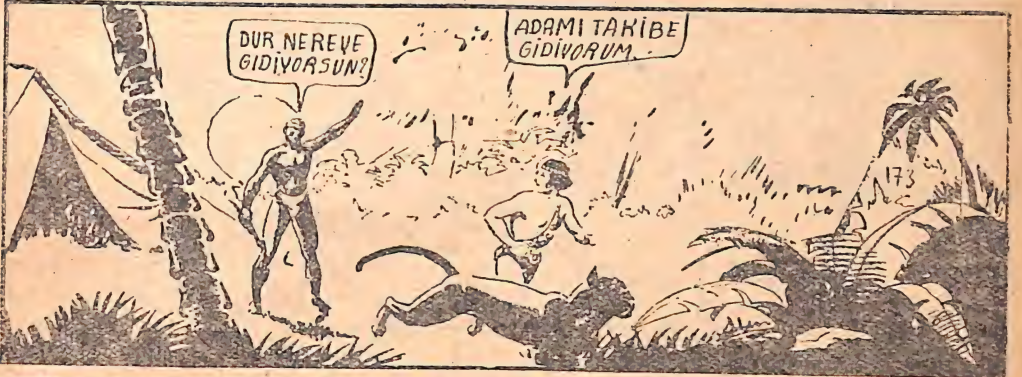
NE OLUYOR ?

SUSU BEN ZİB
BURAVAGELİ

İŞTE BAK

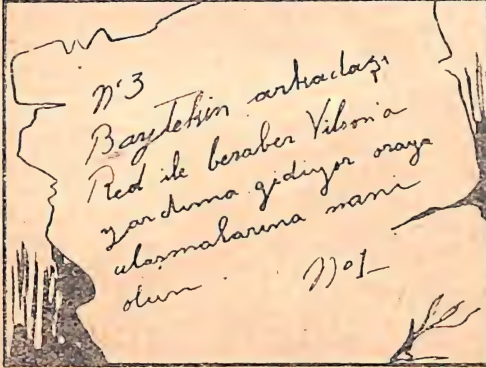

ZAVALLI ADAM!
HER NE İSE BAKALIM
ŞU MEŞHUR MEKTUBU
NERE SAKLADI?

YA! BU ZAVALLIYI
BAKALIM NE İÇİN
YOLLAMIŞLAR?

N°3
Baytekin artıbaclağı
Red ile beraber Vilson'a
yardıma gidiyor oraya
ulaşmalarına mani
olun. N°1-

TABİİ. ŞİMDİ
KAÇIP BUNAR
DAN SAKINA-
LIM

BUM EKTUBU
YAZAN ÇETESİ
İLE VİLSONU
SOYANDIR

BUE SNADA BAYTEKİNİN KAMPINDA
GEÇENİN KARANLIĞINDA MEÇHUL
BİR SAHİS SESSİZCE

KENDİSİNİ GÖZETLİYEN ZİP VİHTA
DAN HABERSİZ ÇADIRA YAKLAŞTI.
FAKAT YABANCI KALUNUN AYAK SESİNİ
İŞİTİMİŞ VE UZAKLAŞMIŞTI.

TİMSAHLARLA DOLU BİR NEHİR NASIL GEÇİ-
LİRANLAMIYORUM. İZLER BURAYA KADAR
GELİYOR. SONRA.

HİTA AŞAĞI IN
Nİ REVE GİDİYOR
SUN ?

HİTANIN İTAAETMEDİĞİNİ
ÖRÜNCE ZİP AĞACA TIRMANDI
ONUN SÖZ DİNLEMESİ ŞİMDİ ÖĞRETİR

ZİP HAYRETLE
HİTANIN AVININ
BİR GENÇ KIZ OL
DUĞUNU GÖRDÜ

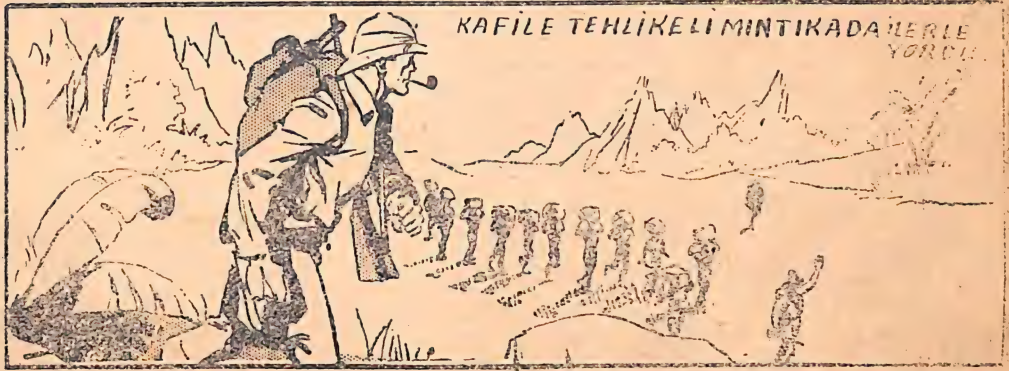

BUESNADA ALTIN MADENİNDE
VİLSON BAYTEKİNE VAZİYE Tİ
İZAH EDİYORDU.

İŞTE BÖYLE BAYTEKİN
YARDIMINI BEKLİYOR-
UM.

PEKİ VİLSON SÖZ
VERİYORUM VAR
DİM EDECEĞİM.

INTIKAM

Cô Hobli, küçük derenin ke-arındaki çimenlerin üzerine uzandı. Siyah gözleri öfkeyle parlıyordu. Çünkü çok büyük bir haksızlığa kurban gittiğini düşünüyordu. Cebinden sapanını çıkardı ve biraz ötede uçan kuşa nişan aldı. Ama sonra vazgeçerek, sapanını gene cebine koydu.

— Ne faydası var? diye düşündü. Beyin bir, iki kuşunu öldürmüşüm ne faydası var? Daha iyi bir intikam yolu düşünmeli.

Gençti, hassastı. Çabuk heyecanlanır ve kızdı mı, gözü dünyayı görmezdi. Şimdi de efendisine kızgındı.

Dün akşam hep beraber sirk'e gidip cambazları, hokkabazları ve vahşi hayvanları seyretmişlerdi. Cô, sirk'e gitmezden evvel biraz içmiş olduğundan, azıcık çakır ke-yifti. Bilhassa vahşi hayvanların numaraları görünce iyice heyecanlanmış ve bir parça gürültü yapmıştı. Efendisi de onu işinden kovmuştu.

Cô'ya göre bir insana bundan daha büyük bir hakaret edilemezdi. Efendisi, onu herkesin önünde rezil etmiş, sonra da kovmuştu! Cô, öfkesinden yerinde duramıyordu. Muhakkak bir intikam çaresi bulmalıydı?

Yerinden kalkarak, tarlanın öte tarafındaki şoseye gitti. Ağaçların arkasında bir adam, bisikletinin lastiğini şişirmekle meşguldü. Ayak seslerini duyunca, he-

men yerinden sıçradı. Sonra gelenin kim olduğunu görünce hiddetle:

— Ne işin var senin burada? diye bağırdı.

Cô da:

— Ya senin ne işin var? diye cevap verdi.

Bunun üzerine ötekisi, yattı.

— Affedersin arkadaş, dedi. Ayak seslerini duyunca, seni şey zannetmiştim de... Şey...

— Ne? Öyle sıçradığına bakılırsa, beni bir düşman sandın herhalde.

Adam güldü.

— Bilâkis. Şu korulukta bir dostum var da. Seni o zannettim.

Adamın yüzü, Cô'ya aşına geliyordu.

— Hey, bana bak, dedi. Sen şu sirkteki kaplan terbiyecisi değil misin?

Adam, dişlerini sıkarak:

— İdim, dedi. Dün gece yol verdiler.

— Bana da dün gece yol verdiler.

Adam, Cô'nun elini tutarak:

— Meslektaşız öyleyse, dedi.

— Ama ben öyle senin gibi kuyruğumu kıstırıp durmam. İntikam alacağım.

Kaplan terbiyecisi gülerек, elini Cô'nun omuzuna vurdu:

— Sen merak etme, dedi.

Şu korudaki arkadaşım benim intikamımı alacak. Eh, haydi bakalım, benden ey-

vallah. Allah yardımcın olsun.

— Senin de yolun açık olsun, arkadaş.

Kaplan terbiyecisi, bisikletine bindi ve Cô'ya elini salıyarak uzaklaştı.

O gidine Cô, çitlerden atlıyarak, gölgeli koruluğa vardı. Ağaçların arasında daha bir, iki adım ilerlemişti ki, ince bir ses duydu:

— Cô! Eller yukarı! Kırmadama!

Bunu duyan Cô, hemen gülümsüyerek bir ağacın arkasına saklandı. O saklanır saklanmaz da, ağaca ufak bir ok saplandı.

— Aferin Cô! Çabuk kaçtın.

Ağaçların arasından küçük bir çocuk çıkmıştı. Bu, Cô'nun efendisinin oğluydu. Başına iğri bğrü eski bir bakraç giymişti. Elinde de oyuncak bir yay vardı.

Cô, saklandığı yerden çıkararak:

— Sen de usta nişancısın ha, küçük bey, dedi.

— Ne zannettin ya? Cô, nereye gidiyorsan beni de götür. Yarından sonra mektebe gidiyorum. Bu son fırsattır. İstersen balık tutalım. İstersen kuş vuralım.

— Tabii, küçük bey. Doğrusunu söylemek lâzım gelirse, şu yukardaki mağaralara gitmeği düşünüyordum.

Tom'un gözleri ışıladı.

— Sahi mi Cô? Ama babam diyor ki, o mağaraların ağzı kapalıymış.

— O öyle der ama, işin aslını ben bilirim. Haydi bakalım, küçük bey.

Cô, yola düzüldü. Tom da sevincinden hopliya zıplıya onun peşinden yürüdü.

Cô, uzun müddet sesini çıkarmadı. Çünkü efendisinden alacağı intikamın teferruatını düşünüyordu. Tom'a bir

fenalık etmek niyetinde de-
ğıldi. Sadece elini ayağını
bağlayıp, ağzını da tıkaya-
cak ve bir mağaraya bırak-
cakti. Efendisi o zaman gö-
rürdü. Cö'ya nasıl yalvarır,
istediği parayı nasıl verirdi.
Zira mağaralara girmenin
yolunu, Cö'dan başka bilen
yoktu.

Çocuk, Cö'nun hislerinde-
ki değışikliği sezdi mi nedir,
içine bir korku çöktü ve:

— Cö, dedi. Ben fikrimi
değıştirdim.

— Nasıl istersen küçük
bey.

Fakat çocuk, nedense fik-
rinden caydı. Biraz daha git-
tiler. Cö, av hikâyeleri anla-
tıyordu ama, sesi ve yüzün-
deki ifade, çocuğun içinde
yeni bir şüphe uyandırdı. Ge-
ne:

— Ben gelmiyeceğim Cö,
dedi. Eve gidiyorum.

Cö:

— Ya, öyle mi?

Diye söylenerek çocuğun
bileklerini tuttu ve cebinden
uzun bir ip çıkardı. Tom'un
ellerini ayaklarını ve bir
mendille de ağzını bağladı.

— Haydi bakalım, küçük
bey, dedi. Bu sana büyük sö-
zü dinlemesini öğretir.

Sonra çocuğa arkasını dö-
nerek uzandı ve aşağıda uza-
nan manzarayı seyre daldı.

Birden, ormanın gerisindeki
tarlada sekiz on tane adam
belirdi. Koruya doğru geli-
yorlardı.

Cö:

— Galiba çocuğun kaybol-
duğunu hemencecik anladılar,
diye düşündü. Buyursun-
lar.

Birden döndü ve şüpheli
gözlerle ağaçların arasına
baktı.

— Bu da ne? diye söylen-
di.

Bir hışırtı duyar gibi ol-
muştı. Yaprakların arasın-
dan süzülen akşam güneşi,
yerde sarı ve siyah çizgiler
çizmişti. Esen rüzgâr, bu çiz-
gileri sallayıp kıpırdatıyordu.
Fakat bir noktadaki çizgiler,
ötekiler gibi yandan yana kı-
pırdayacağı yerde, dosdoğ-
ru kendi üzerlerine doğru ge-
liyordu.

Cö'nun gözleri gördüğüne
inanamamakla beraber, kor-
kudan büyüdü.

İşte biraz evvel rasladığı
adamin intikamını alacak ol-
an «arkadaş» karşısında du-
ruyordu. Tarladaki adamlar,
Tom'u değil, bunu, serbest bı-
rakılan bu müthiş kaplanı
arıyorlardı.

Kaplan harikulâde güzel
bir hayvandı. Fakat tüyleri
hem yumuşak, hem de yay gi-
bi gergindi. Çevik bir vücudu

vardı. Bu tehlike anında bile
Cö, içinde hayvana karşı sev-
giye yakın bir hayranlık duy-
du. Kaplan, ağır ağır, sinsi
sinsi yaklaşıyordu.

Cö, çocuğu kucakladı ve
kaplanın adımlarına uyarak
yavaş yavaş gerilemeye baş-
ladı. Bunu gören kaplan, ho-
murdandı ve üzerlerine sıçra-
ma hazırlandı.

Cö, derhal boylu boyunca
yere uzandı. Avının itaat et-
tiğini anlayan kaplan, ağır a-
ğır ilerlemesine devam etti.
Cö, cebinden sapanını çıkar-
dı. Ufak bir taş alıp koydu
ve biraz ötedeki bir odun yı-
ğınına attı.

Kaplan, çeviklikle odun
yığınının atıldı. Cö da, fırsat-
tan istifade, çocuğu kaptı ve
birkaç adım geriledi. Mağaralarla aralarında pek az me-
safe kalmıştı. Bu manevrayı
üç defa tekrarladı. Fakat
dördüncüsünde, kaplan kan-
madı ve gözlerini Cö'ya çevi-
rerek adım adım ilerlemeğe
başladı.

Cö, gözlerini kaplandan a-
yrılmıyarak:

— Küçük bey, dedi. Elle-
rini çözersem, dediğimi ya-
par mısın?

Çocuk, evet der gibi ba-
sını salladı. Cö da çocuğun
bileğindeki ipleri keserek:

— İşte bıçak, dedi. Ayak-

larını filân çöz. Ama hiç se-
sini çıkarma.

Kaplan, hâlâ adım adım
ilerliyordu. Cö:

— Dur be mübarek hay-
van, diye bağırdı.

Kaplan olduğu yerde dur-
du! Uzun süren esareti, ona
ademioğluna itaat etmesini

öğretmişti.

Cô, bir taraftan kaplana küfrediyor, bir taraftan da, sesinin tonunu değiştirmeden, Tom'la konuşuyordu.

— Söylediğimi yaptın mı küçük bey?

— Evet Cô.

— Şimdi sağına dön. Birinci değil, ikinci ağaç var ya? Gövdesindeki sarmaşıkların altında bir delik göreceksin. İşte oraya gir. Mağaralara oradan çıkılır. Haydi küçük bey, acele et. Arkana bakma, gürültü filân da etme!

Kaplan, hâlâ olduğu yerde duruyordu. Tom'un uzaklaştığını görmemişti bile. Fakat tam o anda, emekliyen çocuğun eline büyük bir diken battı. Bir çığlık, sessizliği yırttı. Bu çığlık, kaplanın üstündeki büyüğü bozdu. Mûthiş hayvan, serbest olduğunu anladı ve çığlığın geldiği tarafa doğru atıldı.

Tom'la ağacın arasında pek az mesafe kalmıştı. Cô:

— Küçük bey, çabuk ayağa kalk ve koş!

Diye bağırdı. Sonra sapa-nına ufak bir çakıl taşı koyarak kaplana nişanladı.

Taşı sağ gözünün tam ucuna yiyen kaplan, hiddetle homurdandı ve Cô'ya dönerek geriledi. Bu sırada ağacın kütüğünden Tom'un:

— Girdim Cô! Girdim!

Diye bağırarak ince sesi duyuldu.

Cô'nun duyduğu tek his, büyük bir ferah oldu. Nedenise artık korkmuyordu da. Koşmağa çalıştı, fakat büyük bir ağırlık sırtına çökerek onu yere yuvarladı. Vahşi pençeler, kollarını ve arkasını yırttı.

Büyük bir ıstırap hissetti; hiddetli kükremeler, insan ve tüfek sesleri duydu. Sonra bir sessizlik ve karanlık...

✱

Kendine geldiği zaman, güneşli, ferah bir odadaydı. Önce nerede olduğunu ve kollarıyla arkasının neden o kadar acıdığını anılamadı. Sonra hatırladı ve hafif bir sesle:

— Küçük bey, dedi.

Efendisi cevap verdi:

— Tom'a birşeycikler olmadı, Cô. Allah senden razı olsun. Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum. Bundan sonra seni yanımdan hiç ayırmıyacağım.

Cô itiraz etti:

— Ama biliyorsunuz. Tom'un elini ayağını bağladım, ağzını...

— Biliyorum Cô. Kaplanı ararken sizin izinize satladık. Tom'un ağaca ok sapladığı yerden biraz sonra da, kaplanın izine rastladık. Bütün orman boyunca sizi takip etmiş. Sen bunun farkına vardın da, çocuk görünce ses filân çıkartıp hayvanı kızdırmışın diye onu bağladın, değil mi Cô?

Cô, gözlerini kapadı. Çünkü duyduğu sevinci ve ferah efendisinin görmesini istemiyordu.

— Evet, -beyim, dedi. Evet, dediğiniz gibi küçük beyin ellerini, onun için bağladım.

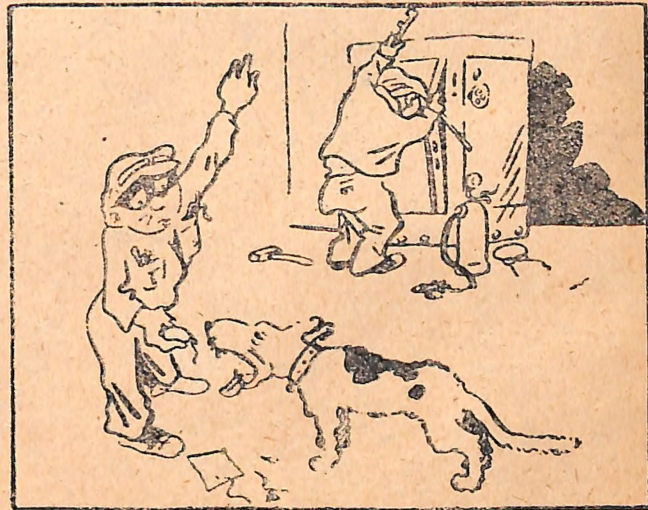
Gardiyan:

— Orada ne işin var?

Mahkûm:

— Mehtabı seyrediyorum.

— !..

— Elini çabuk tut Cô... Bir tek sucuk kaldı...

SEYTAN SAKLAMBAĞ OYNUYOR

YAZAN: M. CAHİT GÜNDOĞDU

TÜRKİYE YAYINEVİNİN
POLİS ROMANLARI
SERİSİNDEN: 5

YAZAN :

M. CAHİT GÜNDOĞDU

Serimizin 5 nci kitabını teşkil eden bu baştan başa heyecan ve merak dolu roman, telif bir eserdir. 142 sayfa 100 kuruştur.

YAZAN :
CARTER DICKSON

ÇEVİREN :

SEDAT ELMAN

Serimizin 6 ncı kitabı olan bu roman, muharirinin diğer romanları kadar güzel ve heyecanlıdır. 200 sayfa 125 kuruştur.

GEMİDEKİ KATİL

YAZAN: C. DICKSON ÇEVİREN: S. ELMAN

TÜRKİYE YAYINEVİNİN
POLİS ROMANLARI
SERİSİNDEN: 6

